

Schiller Instituttet

temahæfte særtryk

januar 2006

Læs også
Lyndon LaRouches tale:
**Den klassiske kunststart
kaldet fysisk økonomi**

Fysisk økonomi: Vejen til global økonomisk velstand

temahæfte særtryk

Redaktion:
Tom Gillesberg (ansvh.)
Poul E. Rasmussen
Michelle Rasmussen

Indhold:

- Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi** 3
af Lyndon LaRouche, fra temahæfte nr. 4, juli 1998.
- Bygningen af den Nye Silkevej: Eurasien i det 21. århundrede** 13
af Jonathan Tennenbaum, fra temahæfte nr. 1, maj 1995.
- Finansieringen af et økonomisk opsving: Hamiltonsk kreditskabelse** 23
af Jonathan Tennenbaum, fra temahæfte nr. 3, marts 1997.
- Ad hoc-komité for et Nyt Bretton Woods** 28
af Helga Zepp-LaRouche, maj 2005.
- Åbent brev til udenrigsminister Per Stig Møller: Vi må handle nu inden
hedgefondene kolliderer økonomien og finanssystemet!** 29
af Tom Gillesberg, særtryk, juni 2005.
- Mennesker Først!** 33
af Lyndon LaRouche, fra temahæfte nr. 9, januar 2005.

Teksterne i dette særtryk har alle tidligere været publiceret i Schiller Instituttets temahæfter eller som særtryk. For at gøre dem tilgængelige for nye læsere har vi samlet dem i dette særtryk.

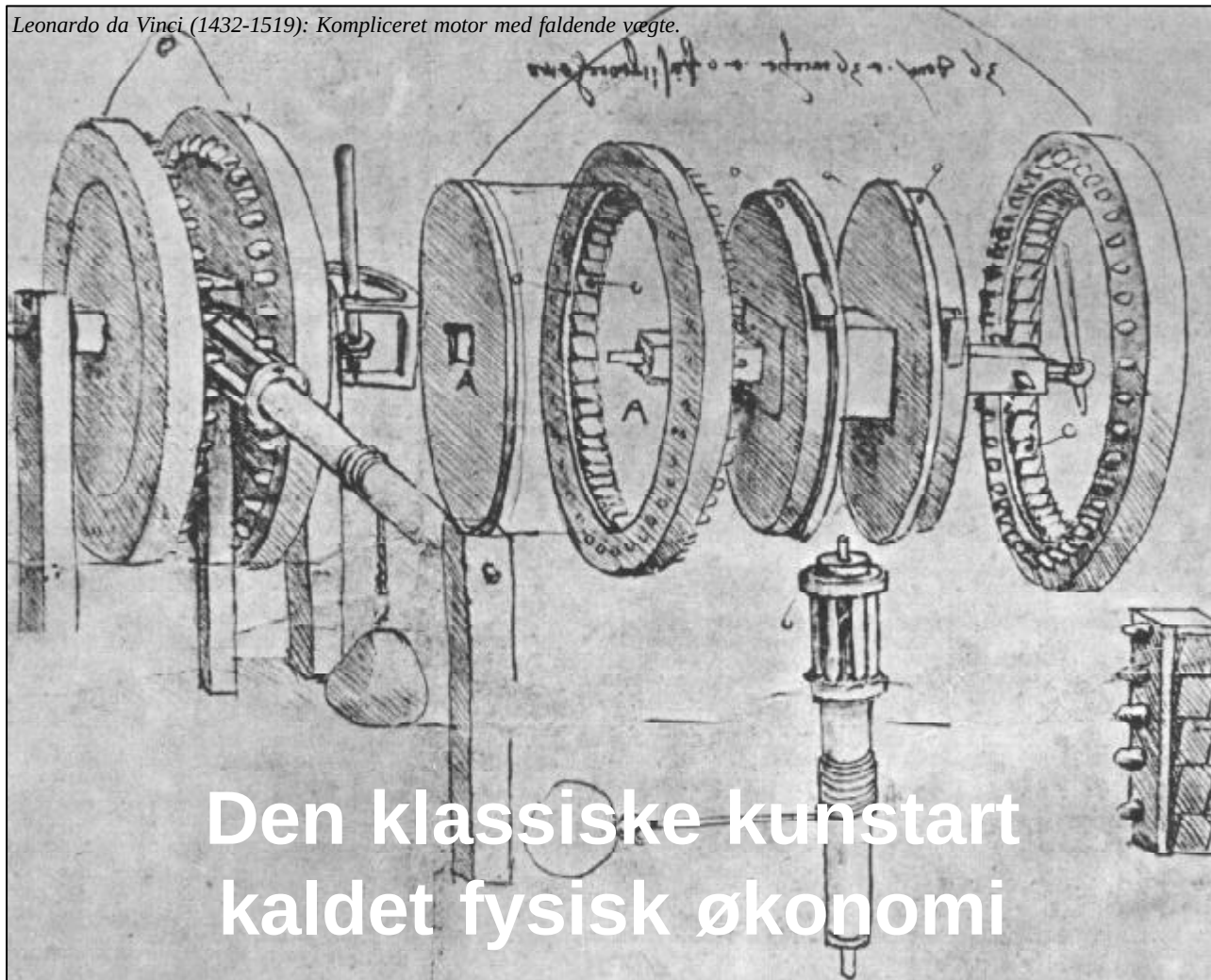
Forsidebilledet nederst: Det tyskbyggede magnetsvævetog Transrapid der kører mellem Shanghai og Shanghai lufthavn med 450 km/t. Øverst: Kernekraftsreaktor i Hamm/Uentrop, Tyskland, forløberen for PMBR-højtemperaturreaktoren i Sydafrika, den nye sikre 4. generations kernekraftsteknologi.

Schiller Instituttet

Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tel: 35 43 00 33, giro 564-8408
si@schillerinstitut.dk www.schillerinstitut.dk www.lym.dk

eget tryk

Leonardo da Vinci (1432-1519): Kompliceret motor med faldende vægte.

Den klassiske kunstart kaldet fysisk økonomi

Det følgende er en tale som den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche holdt i New York City den 21. februar 1998. Talen er oversat og redigeret af Poul E. Rasmussen.

Fysisk økonomi er noget helt unikt for mennesker. Intet dyr har fysisk økonomi som egenskab. Men økonomi har eksisteret lige så længe, som der har været mennesker til, da fysisk økonomi i hovedsagen er forholdet mellem mennesket og naturen, baseret på det, som blot mennesket og intet dyr har: Evnen til at gøre opdagelser. Eksempelvis opdagelser af grundlæggende principper indenfor videnskab.

Af årsager, som jeg vil komme ind på senere, tilhører kundskab om videnskab og fysisk økonomi ikke desto mindre den moderne tidsalder. Den udviklede sig trinvis i Vesteuropa i slutningen af det 16. århundrede og begyndelsen af det 17. århundrede.

Det, der i de fleste lærebøger almindeligvis og fejlagtigt kaldes økonomi, er faktisk et studie i de metoder, efter hvilke man har administreret økonomien. Det skyldes, at man i de velorganiserede samfund over en lang periode har haft metoder til at administrere menneskets forhold til naturen i relation til områder, vi i dag kalder økonomi. Men der har ikke været nogen videnskab, som kunne forklare menneskets samspil med naturen, og ingen administrationsvidenskab, som undersøgte forholdet mellem mennesket og naturen.

Udviklingen i Europa efter det 15. århundrede kom som resultatet af oprettelsen af den første moderne nationalstat, eller rettere den første tilnærmelse til en moderne nationalstat, som blev udviklet i Frankrig i 1461-1483 under Ludvig XI. Efterfølgende, dvs. i løbet af det 16. århundrede, var der i særdeleshed i England, Tyskland og Frankrig en række forsøg på at forstå, hvordan denne nye form for samfund og nye form for nationaløkonomi egentlig havde forandret den måde, hvorpå samfundet forholdt sig til naturen.

Almindeligvis blev dette kaldt for kameralvidenskaberne (regerings- og statsvidenskab) og de voksede frem hen imod midten og slutningen af det 16. århundrede. I den sidste fjerdedel af det efterfølgende århundrede, det 17. århundrede, kom der ud af kameralvidenskaberne en revolution, da den første fysisk-økonomiske videnskab så dagens lys. Faktisk kan man sige, at det var i denne periode, at den første egentlige videnskabelige økonomi blev udviklet som fysisk økonomi.

Disse opdagelser blev gjort af Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716), der også må regnes for grundlæggeren af en stor del af den øvrige europæiske videnskab. Leibniz begyndte at skrive om fysisk økonomi i 1671, mens han

boede i Mainz i Tyskland, og han fortsatte fra 1672 og fremefter, mens han i en periode på fire år, med støtte fra den franske minister Jean Baptiste Colbert (1619-1683), studerede under en anden stor videnskabsmand, Christiaan Huygens (1629-1695). Fra da af, indtil sin død i 1716, var Leibniz dybt involveret i udviklingen af fysisk-økonomisk videnskab og de hertil forbundne administrationsproblemer.

Leibniz og Rusland

Leibniz er berømt for sine forbindelser til den russiske zar Peter den Store (1672-1725). Det første forsøg på at opbygge en moderne økonomi i Rusland kom fra Leibniz, i form af råd og vejledning til Peter den Store. I Skt. Petersborg blev der f.eks. oprettet et af de mange videnskabsakademier, som Leibniz satte i gang. Siden har udviklingen af økonomi i Rusland fra tid til anden været forbundet med udviklingen af russisk videnskab, naturvidenskab i særdeleshed. Som eksempel kan nævnes, at i slutningen af det 19. århundrede var den vigtigste økonomiske strateg i Rusland den berømte Dmitri Mendelejev (1834-1907), der ellers er mest kendt for udviklingen af det periodiske system.

Lad mig her indskyde en bemærkning om Medelejev, der har relation til Schiller Instituttets forslag til en Eurasisk Landbro (se Temahæfte nr. 3, marts 1997, »*Den eurasiske Landbro - hvordan viskaber 3 milliarder nye arbejdspladser*«). Den første idé til en landbro kom fra USA. Det var i midten af det 19. århundrede under den amerikanske borgerkrig, nærmere bestemt i perioden 1861-1876, da Abraham Lincolns regering iværksatte opbygningen af et transkontinentalt jernbanenet, der skulle forbinde Atlanterhavet med Stillehavet. Den efterfølgende amerikanske politiske interesse for Asien, og Kina i særdeleshed, var delvist et resultat heraf.

Allerede i tiden op til 1876, under den såkaldte Meiji-genopbygning, havde Japan indledt en industrialisering under direkte amerikansk vejledning. Det er den dag i dag grundlaget for Japans moderne industriøkonomi. I 1877 begyndte Tyskland, som allerede havde tætte forbindelser til USA, at tage udviklingsprincipperne fra 1861-76 til sig.

Gottfried W. Leibniz

Husk på, at USA på daværende tidspunkt var tæt allieret med Rusland under zar Alexander II i fælles modstand mod Storbritannien. Fra 1850'ernes Krimkrig til 1905 var England og Det britiske Imperium Ruslands absolutte fjende. Og indtil 1901 var Det britiske Imperium også USA's direkte fjende. Derfor havde Alexander II's Rusland efter

Krimkrigen udviklet tætte forbindelser til Kina. Da Ruslands og USA's fælles fjende Napoleon III abdicerede, blev Frankrig også ven med USA igen.

Senere i samme århundrede formulerede Sun Yat-sen (1866-1925) en udviklingsplan for Kina med et jernbanelnet og anden infrastruktur, baseret på den amerikanske og europæiske model. Sun Yat-sen havde fået sin uddannelse på Hawaii, og han var en svoren modstander af Det britiske Imperium.

Fra 1877 og fremefter skubbede ledende og indflydelsesrige intellektuelle i Frankrig, Tyskland, Rusland, Kina, Japan og andre lande på for at få opbygget transkontinentale jernbaneforbindelser i lighed med de amerikanske, der strakte sig fra Atlanten til Stillehavet. En medvirkende årsag til det 20. århundredes to krige på det eurasiske kontinent har været de britiske forsøg på at forhindre udviklingen af en sådan landbro. Så nok var der mange originale ideer i det forslag til en eurasiske landbro, som undertegnede fremlagde i 1988 forud for Sovjetunionens sammenbrud, og som senere blev videreudviklet i samarbejde med Helga [Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets internationale præsident] og Jonathan [Tennenbaum] og andre, men det grundlæggende koncept bag Den eurasiske Landbro var faktisk ikke nyt. Det havde sin rod i forgængerne fra det 19. århundrede.

Det var altså sådanne ideer, som kom ud af den beskrevne proces, og Leibniz var på en måde ophavsmanden til denne specielle indgangsvinkel til global økonomi. Det kom blandt andet til udtryk i hans berømte skrifter om Kina, som han udgav i begyndelsen af det 18. århundrede. Udviklingen havde sin rod i Leibniz' syn på fysisk økonomi. I Europa kom modstanden fra anden side.

Husk, at når man taler om den civilisation, der voksede frem i det vestlige Asien og Europa og senere De forenede Stater, så taler man om tidshorisont på ca. 6.000 år, ja faktisk længere. Men i hvert fald 6.000 år med hensyn til historie.

I dette område og i hele den kendte verden var samfundet oprindeligt opdelt i en »overklasse« og en »underklasse«, altså et samfund med to sociale lag. En meget lille overklasse, mindre end 5% af den samlede befolkning, udnyttede de lavere sociale lag, altså de 95%, som menneskeligt kvæg. Disse lavere sociale lag blev ikke betragtet som egentlige mennesker, men blev anvendt som en slags intelligente, talende okser. De fik ikke mulighed for udvikling. Det forventedes af dem, at de levede som deres forældre og bedsteforældre før dem. Det blev kaldt det oligarkiske system

Peter den Store

Videnskabernes Akademi i Paris blev oprettet i 1666 af Jean Baptiste Colbert og Ludvig XIV. Akademiet samlede de største videnskabsmænd i datidens Europa. Fra Danmark kom astronomen og ingeniøren Ole Rømer (1644-1710).

(fåmændsvælde -red). Sådan var det i Babylon.

Fra Babylon fortsatte systemet over Det persiske Rige, Det romerske Imperium, Det byzantinske Rige til den europæiske feudalisme, som også var et opdelt oligarkisk samfund. I middelalderens Europa var der to dominerende oligarkiske klasser. Den ene var landadelen, de magtfulde godsejere, som besad store landområder og stort set ejede de bønder, som boede på dem. Den anden var den gruppe, der bedrev finansiell spekulation. Det var en parasitklasse; finansielle parasitter. Jeg vil ikke komme ind på detaljerne her, men Europa blev kastet ud i en omfattende krise på grund af disse to forbundne grupperinger, landadelen og det finansielle aristokrati.

Med den moderne udvikling er landadelen stort set forsvundet fra Europa, men den anden gren af feudalismen, finansaristokratiet, lever videre.

I det 15. århundrede oplevede man en revolte, et omfattende emne i sig selv, som kort fortalt var et forsøg på at skabe en ny form for samfund. Fundamentet til dette nye samfund fandt man i de kristne værdier. Det kristne princip, at alle mennesker er lige, at alle mænd og

kvinder er ligeværdige. De er skabt lige, hver enkelt med sine skabende evner, som udvikles på forskellig vis i hvert individ, men alle mennesker er af samme natur, de er alle lige. Og derfor var det forkert og uretfærdigt, når 95% af befolkningen levede som kvæg, styret af en håndfuld magtfulde adelsmænd, finansfolk og bankierer.

Nøglespørgsmålet var følgende: Hvis mennesket er godt, og hvis alle mennesker er gode, fordi de kan højnes og uddannes, så er det alle mennesker, som må højnes og uddannes. Derfor forsøgte man at skabe et nyt samfund, i hvilket samfundet var forpligtet til at beskytte disse to principper, forbedringen af levevilkårene gennem udvikling af alle – alle børn, og ved, når de blev ældre, at give dem mulighed for selv at gøre noget godt og være til gavn for samfundet. Mennesket skulle ikke længere leve som en ko, en hest eller et svin og ende med at gøre nøjagtigt det samme som sin far og bedstefar.

Den første indsats i den retning kom i Frankrig under Ludvig XI i perioden 1461-1483. Det var langtfra en fuldstændig succes, men det var en begyndelse. Det skabte en omfattende indre strid i hele Europa, som er

fortsat i den europæiske kultur helt frem til i dag. I første omgang forsøgte de magtfulde godsejere og finansaristokratiet at knuse denne bevægelse. Det blev det 16. århundredes udstrakte krige. I løbet af århundrederne blev godsejerne besejret, men den anden del af feudalismen overlevede, finansaristokratiet, som i dagens verden især er repræsenteret af Det britiske Imperium og finansverdenen i London.

Så hvor i verden den europæiske civilisation har haft indflydelse har der siden været to opfattelser af samfundssystemet. Vi har de lag i samfundet, hvor man kæmper for at etablere en nationaløkonomi, dvs. med fordel at uddanne alle mennesker og indenfor nationens rammer at skabe fremskridt for alle og tilvejebringe den beskæftigelse og de levevilkår, som befolkningen ønsker. Samtidig har der i dele af samfundets top befundet sig en finansklasse eller parasitklasse, som ønsker at holde nationaløkonomien nede, undertrykt og ødelagt.

Det er her nationaløkonomi og fysisk økonomi tager sin begyndelse. Hvis man ser tilbage på historien, eller rettere forhistorien, og man sammenligner mennesket med menneskeaber, og undersøger mennesket over de seneste to millioner år her på jorden ud fra de samme økologiske metoder, med hvilket man normalt har undersøgt dyresamfund, som f.eks. abeflokke, så ville man finde, at hvis mennesket havde været en menneskeabe og ikke et menneske, men blot noget, der lignende et menneske, ville menneskehedens samlede befolkningstal aldrig have oversteget nogle få millioner individer.

Befolkningstilvækst

Ikke desto mindre ved vi, at for mere end 2.000 år siden oversteg jordens samlede befolkningstal allerede 100 millioner mennesker. Ved midten af det 14. århundrede og i begyndelsen af det 15. århundrede var jordens befolkning nået op på adskillige hundrede millioner. I dag, efter oprettelsen af nationalstater og indførelsen af nationaløkonomier, er jordens befolkning over fem milliarder mennesker. Kina er naturligvis en del af dette billede, og befolkningstilvæksten i Kina er bemærkelsesværdig, fordi man her klart kan se, at så snart den moderne europæiske teknologi og civilisation nåede frem til Kina, ekspanderede befolkningen i takt med, at en stadig voksende del af de laveste sociale lag fik mulighed for udvikling. Der kom en stor befolkningstilvækst, så snart de materielle levevilkår forbedredes og gav mulighed for vækst.

Spørgsmålet er så, hvor denne tilvækst egentlig kommer fra. I hele menneskehedens eksistens er befolkningstallet vokset. Det er der ingen dyreart, som kan præstere. Hvorfor er det sådan? Svaret er, at mennesker kan ændre sin omgang med naturen. Takket være teknologisk fremskridt kræver det et stadigt mindre landområde at brødføde et enkelt individ. Levestandarden for hver arbejdende person vokser, fordi produktiviteten stiger, selv

om landområdet bliver mindre.

Hvad skyldes det så? Det skyldes opdagelser! Oftest videnskabelige opdagelser, men også andre opdagelser, f.eks. indenfor kunst, kan have samme effekt.

Ved at fremme uddannelsen af børn – af flere børn – og øge uddannelsens kvalitet, kvantitet og varighed, så unge ikke længere behøvede at arbejde, men kunne fortsætte studierne, øgede vi befolkningens samlede viden om principperne bag naturen, kunsten og statsvidenskaben. Så i stedet for at opføre sig som grise eller køer ved at gøre nøjagtig det samme forældrene, bedsteforældrene og generationerne før dem, blev menneskene i stand til gennem viden, tillært viden og nyudviklet viden, at udvikle sig fra generation til generation.

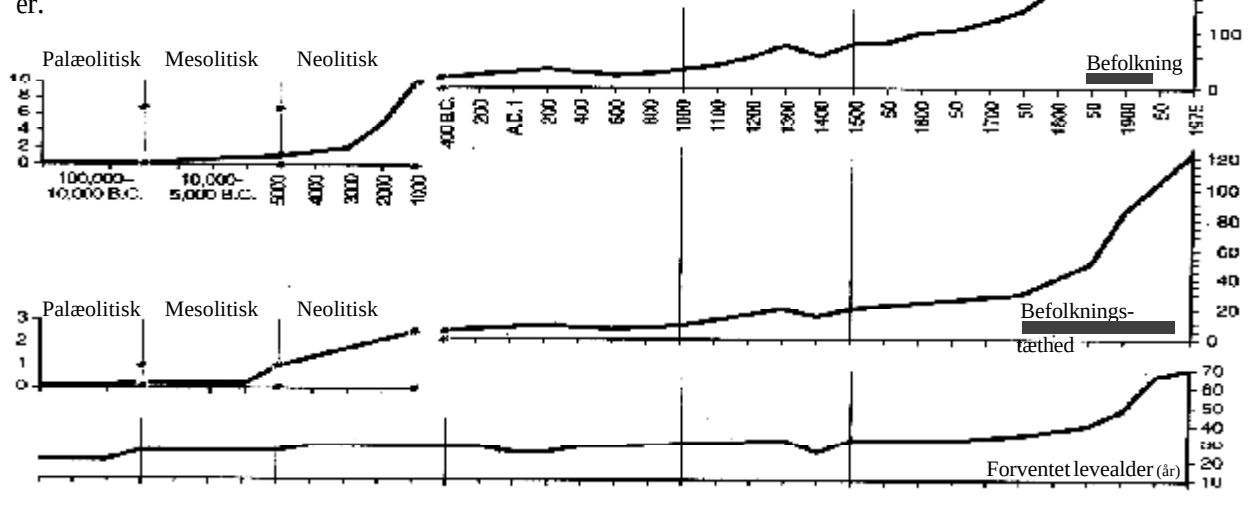
Jo større del af den samlede befolkning, som er uddannet, jo større er den samlede befolknings viden, og jo større er udviklingshastigheden. Og dette forhold, det enkelte individs ånd og intellekt i relation til menneskeheden som helhed og til naturen som helhed, er den fysiske økonomis videnskab. Det er, hvad fysisk økonomi betyder, og det er, hvad det har betydet siden Leibniz.

Allerede i de første undersøgelser af begrebet arbejde, inkl. de to vigtige skrifter fra 1671, kom Leibniz ind på dette emne. I det af skrifterne, hvor han kom ind på spørgsmålet om lønninger, understregede han, at en arbejders indkomst aldrig må være et absolut minimum, et eksistensminimum. En families indkomst har indflydelse på familiens kulturelle udvikling, og vil derfor påvirke de enkelte medlemmers potentielle produktivitet. Jo højere levestandard, jo højere kulturelt niveau, desto højere potentiel produktivitet hos den enkelte. Derfor må lønninger stige for at tillade en forbedring af familiernes levestandard, altså øge deres produktivitet. Samtidig må vi skelne mellem de lønstigninger, som er til gavn for samfundet, og de nyttesløse. Flere penge til prostituerede højner ikke samfundets velstand, selv om der tilsyneladende er mange i dag af den overbevisning.

Derfor er det vores store udfordring helt nøjagtigt at forstå, hvad det er i den enkeltes ånd og intellekt og forholdet til samfundet og den fysiske verden, som udgør potentialet for menneskeligt fremskridt. Det er tydeligt, at det problem eksisterer i Kina i dag. Hvordan kan vi gennem en øgning af menneskets magt over det samlede landareal i Kina skabe mulighed for en samlet befolkningstilvækst, når der er egne i landet med en høj befolkningskoncentration og store underudviklede områder med en lav befolkningskoncentration? Et typisk problem.

Det er den slags problemer, alle samfund står overfor i en eller anden form. Hvordan kan vi øge levestandarden, hvordan kan vi øge gennemsnitslevealderen, hvordan kan vi ændre sammensætningen af familiens kulturelle aktiviteter, så vi opløfter det enkelte menneske? Hvordan kan vi eliminere slavearbejde og lægge vægt på åndsarbejde og ikke bare fysisk arbejde, så vi kan for-

Den eneste art på jorden, hvis antal øges som en funktion af dens magt over naturen, er menneskeslægten. Øgning af den potentielle befolkningstæthed er afbildet historisk i øgningen af den faktiske befolkningstæthed. I forvandlingen af sine livsvilkår ændrer mennesket sig selv. Selve artens forvandling er afspejlet i øgningen af den forventede levetid over hele menneskehedens historiske periode. Disse ændringer ligger fortrinsvis – og har accelereret – i de sidste seks hundrede år af menneskehedens flere tusinde års eksistens. Renæssancens institutionalisering af ideen om mennesket som skabt i Gud Skaberens billede, gennem dannelsen af suveræne nationalstater, er den begrebsmæssige oprindelse til den senere øgning i potentialet, som helt særegent gør mennesket til det, det er.

bedre menneskehedens fremtid? Og hvordan kan vi finde glæde "i vor egen tid ved at gøre det? Det var det, Leibniz lagde vægt på: Glædens princip. Ikke nydelse, men glæde. At vide man er til gavn, at man forbinder fortiden med en god fremtid, er det samme som at være en lykkelig person, for så ved man, at ens liv er nødvendigt. De fleste vil være enige i, at et menneske, hvis liv er nødvendigt, og som selv ved, at det er nødvendigt, er det samme som et glad menneske. Et normalt menneske.

Efter afslutningen af min militærtjeneste under 2. Verdenskrig blev jeg involveret i økonomi. På det tidspunkt, dvs. omkring 1948, blev der udgivet en bog, som jeg med baggrund i min tidligere uddannelse var overbevist om var et inkompetent fupnummer. Bogen hed Kybernetik, og var skrevet af en svindler fra Massachusetts Teknologiske Institut ved navn Norbert Wiener. Han er i dag verdenskendt som faderen til »informations-samfundet«, som også er det rene fup. Det vil aldrig fungere. Jeg gennemskuede svindelnummeret, men det stod også klart for mig, at der lå noget farligt i det her sludder, for der var indbygget en falsk forestilling om menneskets forhold til naturen. Derfor brugte jeg en stor del af min tid på at forberede en gendrivelse af bogen.

Derefter tog jeg fat på den næste bog, som også var det rene fup. Det var »Systemanalyse«, skrevet af bl.a. John von Neumann. Oprindeligt blev systemanalyse hovedsageligt anvendt i forbindelse med økonomiske ideer, politisk økonomi. Og det var nøjagtigt det samme fup og

svindel som Norbert Wieners taskenspilleri. Det var ikke tilfældigt, da både Wiener og von Neumann begge var uddannet af samme person, den britiske Bertrand Russell.

Man forstår Russel bedre, hvis man læser hans skrifter. Russell er et perfekt eksempel på en oligark. Og hans skrifter – han hadede det moderne samfund. Efter hans mening var det moderne samfund noget skidt, fordi det gjorde livet surt for britiske aristokrater. Disse mennesker var og er imod videnskabeligt fremskridt. Russel havde et særligt had til USA. Han sagde: »Hvordan skulle jeg, som blev født i det victorianske England, dengang Storbritannien var et stort imperium og mine forældre var blandt imperiets ledende familier, kunne udstå at leve her i midten af det 20. århundrede, hvor det er amerikanerne, som dominerer verden?«

For os andre her i verden er det et grundlæggende problem, at den slags mennesker ønsker at bevare et todelt samfund, hvor et lille udsnit af befolkningen, mindre end fem procent, regerer verden eller arbejder som bureaukrater, der styrer kvægflokken ovenfra. Og disse mennesker har altid været fast besluttet på at udradere enhver idé om et samfund, som udelukkende er til for befolkningens skyld. De har i særdeleshed været imod en uddannelsespolitik, der sigter mod at uddanne befolkningen til at tænke videnskabeligt, eller til at tænke i retning af klassisk kultur, klassisk kunst.

De ønsker at bevare flertallet af befolkningen i samme stand som en landmand forsøger at holde sit kvæg:

Velnæret, spiseligt og stupidt. Se på husdyravl. Hvordan fik vi husdyr ind på gårdene? Vi startede med vilde dyr. Vi udvalgte de vilde dyr og planter, vi kunne lide at spise. Vi tog de vilde planter, vi kunne lide, og gjorde dem til bedre menneskeføde. Vi tog kørerne, som var vilde og besværlige. Der er stadig enkelte steder på kloden, hvor man kan finde vilde kører. De er vanskelige og ubehagelige at have med at gøre; ikke ligefrem de bedste til at lystre. Derfor fremavlede vi kører, der blev dumme og lydige og gav masser af mælk og kød. De blev avlet, så de gav den størst mulige mængde kød i forhold til det korn, de fik at spise.

Det oligarkiske system gjorde såmænd det samme med befolkningen. Oligarkiet tilskyndede folk til at formere sig; til at avle stærke mennesker ligesom kvæg; individer, der ikke var alt for intelligente, og som aldrig blev uddannet, men blev opdraget til at være lydige, så de, ligesom kvæg, kunne udføre et godt stykke arbejde for herremanden.

Det er altså her kampen står. Det er her konflikten ligger. Og det er den konflikt, der er nøglen til at forstå ideen om fysisk økonomi. Når først man har sagt, at alle mennesker fra fødslen er i stand til videnskabelig tænken, at alle mennesker kan opdage og udforske verdensrummet, så må man uddanne dem. Hvorfor? Fordi de er, hvad de er. Og de må have en beskæftigelse, der er passende for de personer, de nu engang er. Da vi alle engang skal dø, må vi give hver enkelt mulighed for at gøre noget godt for eftertiden, og vi må værne om det gode, de gør, til gavn for fremtidens mennesker. Hvis man én gang har sagt, at sådan må det være, så følger det også, at man siger: »Det her er forkert. Vi må ændre samfundet, så de principper efterleves«. Og dermed har man erklæret krig imod en fortsættelse af det oligarkiske samfund, og man har startet en krig mellem dem, som ønsker at bevare den form for samfund, og dem, som ønsker en anden form for samfund.

Hvis man er i den første gruppe, som mener, at alle mennesker i den betydning er lige, så bliver næste overvejelse: »Hvordan skal samfundet styres?« Det må ske i overensstemmelse med det enkelte menneskes natur, hvilket vil sige hans eller hendes åndelige og intellektuelle evne til at opdage universets love, til at tilegne sig tidligere generationers opdagelser og blive en stor lærd eller videnskabsmand, hvis sind bærer i sig al historie i form af de her skitserede ideer.

Derfor er vi interesseret i at finde ud af, hvad det er for love, der gør mennesker i et samfund i stand til at øge deres magt over naturen. Den anden side siger: »Joh, vi ønsker nok viden og teknologi, men vi ønsker ikke, at der er for mange mennesker, som forstår den«.

Nationaløkonomier

Derfor var det kun naturligt, at så snart man så de første europæiske nationer, hvor nogle få tænkere havde til-

strækkelig opbakning, blomstrede nationaløkonomierne op, og interessen for forbedringen af uddannelsen og nye former for beskæftigelse kom op til overfladen. Moderne eksperimentalfysik og nye ideer om administration af økonomi og uddannelsespolitik dukkede op. Under disse omstændigheder voksede ideerne om fysisk økonomi naturligt frem.

Se engang på den europæiske civilisations effekt på resten af verden siden det 15. og 16. århundrede. I det 15. århundrede var det teknologiske niveau i Kina og Europa stort set det samme. Det ved man fra de store søfarere og beretningerne om kinesisk astronomi. Men efter de store omvæltninger i Europa rykkede den europæiske viden-skab og teknologi et stort skridt fremefter. Og pludselig blev den europæiske civilisation, som indtil da blot havde været en del af verden, stadig mere dominerende.

Siden har historien været centreret omkring Europas forhold til den øvrige verden, hvor der på den ene side var tale om en gavnlig udbredelse af europæisk kultur, herunder dens assimilering i Kina med helt særlige kinesiske kulturelle kendetegn. Det var i øvrigt også tilfældet for de fleste andre folkeslag. Man optog én kultur i sin egen, adopterede den og anvendte den til egen fordel.

Men der var også den anden side. Det 17. og 18. århundredes imperialismen som afspejlede Europas egen indre konflikt mellem nationaløkonomierne og det finansielle oligarki. Af årsager som jeg ikke vil komme ind på her, er vi nu nået til afslutningen af denne konflikt. Vi har nået en særlig historisk tilstand, hvor disse to samfundstyper ikke længere kan eksistere side om side på denne klode. Den store finanskrisen, der er brudt ud i Asien, er begyndelsen til enden på dette dobbelte økonomiske system.

Med det som udgangspunkt kan vi således forstå og udforske den fysiske økonomi. Der er to ting, som skal tages i betragtning med hensyn til fysisk økonomi. To ideer, der egentlig er den samme, eller snarere to grene af samme idé.

På den ene side, har vi de ideer, der har betydning for samfundets forhold til det fysiske univers målt per indbygger. Det vil sige, hvor mange kvadratkilometer er påkrævet for at brødføde en gennemsnitsperson? Hvad er denne gennemsnitspersons fysiske levestandard? Hvad er denne persons gennemsnitlige fysiske produktivitet?

På den anden side har vi klassisk kunst. Her er »klassisk« anvendt i den almindelige græske betydning af ordet. Det vil sige klassisk, som Platon forstod begrebet, altså at kunst styres af fornuftsprincipper. Kunst er ikke irrational inspiration. Der er et erkendeligt princip i kunst. Vi kan spore kunst, klassisk kunst, så langt tilbage som 6.000 år. Det er de to grene.

Den første forgrening er på en vis måde ganske simpel. Den er let at forstå. Det er, hvad vi i dag kalder eksperimentalfysik. Det dækker alt fra biologi over mekaniske systemer til astrofysik m.m. Menneskeheden

opdager naturens love, opdager principper. Vi påviser disse opdagelsers sandhedsværdi gennem det, der kaldes eksperimenter, afgørende eksperimenter.

Når man konstruerer et instrument til at afprøve et videnskabeligt princip, kan instrumentet også lede én til nye ting, produkter og processer samt nye produktionsmetoder. Ved at tage et nyt princip i anvendelse ændrer man den måde, hvorpå man gør ting, organiserer, arbejder eller designer produkter. Man opdager, at man med den samme indsats kan gøre mere, at produkterne er bedre, og at menneskets magt over naturen, målt per individ, er steget.

Men samfundet er ikke bare en samling individer, der hver for sig udøver videnskab. Meget konkret: »Kan en person ved hjælp af sine sanser se en anden persons åndelige og intellektuelle aktivitet? Kan man se en anden persons ånd i færd med at gøre en ny, gyldig opdagelse?« Nej, det kan man naturligvis ikke. Alt dette involverer nemlig ideer, noget som er sandt, men som man ikke kan se, røre eller føle med sine sanser.

Hvordan studerer man egentlig videnskab? Eleven får udstukket et problem i skolen. Problemet kan være komplekst, og eleven er tvunget til at gennemarbejde det. Blandt de mange problemer, som eleverne stilles overfor er beskrivelserne af bestemte personer og deres opdagelser af principperne bag naturens love. På et bestemt niveau i uddannelsen skal eleverne selv gentage disse berømte personers opdagelser. Når eleverne på den måde har gennemlevet en stor opdagelse, har de lært at tænke på samme måde, som en stor videnskabsmand gjorde

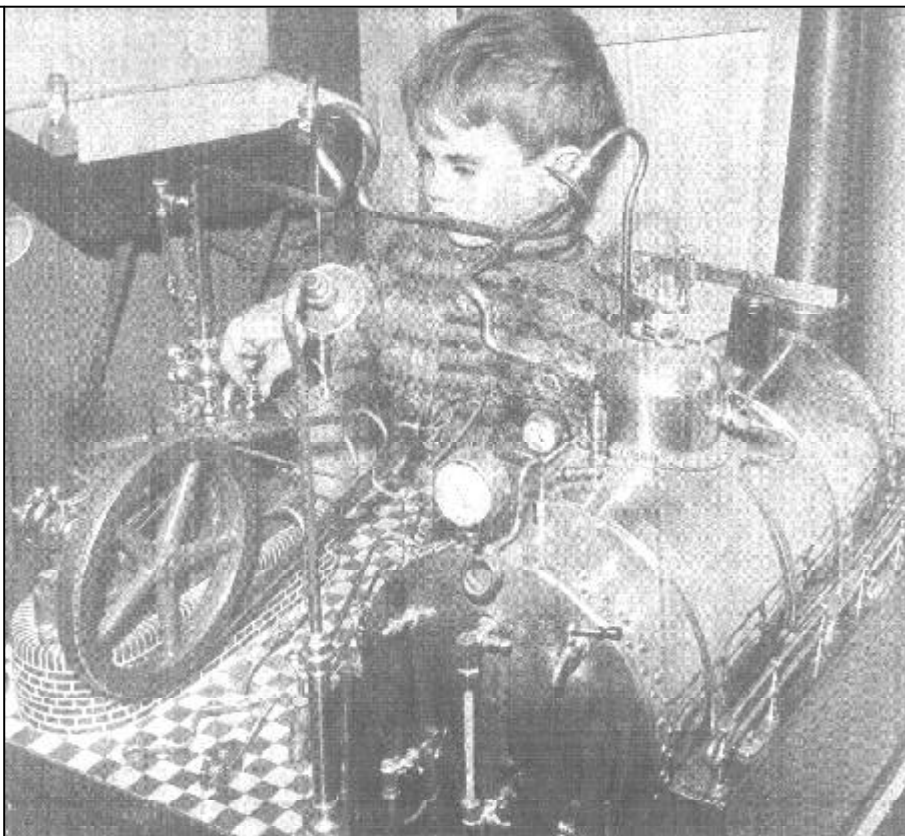
måske flere århundreder før dem. Eleverne har »genlevet« videnskabsmandens tankeproces, selve opdagelsen.

I uddannelsessystemer, hvor man ikke beder studenterne om at gøre noget sådant, men blot forlanger, at de skal lære eksperimentets resultat udenad, vil de unge nok bestå deres eksaminer, men de vil ikke forstå noget som helst. Dette gælder også for arbejde på ethvert niveau og alt muligt andet. Sætter man en mand i arbejde, hvor godt vil han så udføre det? Nogle vil måske svare: »Lige så godt som han har fået det lært«.

Alle, der har været involveret i ledelse eller styring af et projekt, ved fra dårlig erfaring, at sådan fungerer det simpelthen ikke. På alle niveauer er man nødt til at afkræve en eller anden grad af kreativitet, der rækker ud over simpel indlæring, hos de mennesker, der er involveret i projektet. Lad os tage et eksempel. En fattig bonde kommer til verden med samme åndsevner som enhver anden, der blot har været heldig at få en uddannelse. Hvordan går det så, hvis man tager denne fattige bonde fra sin fattige gård og indruller ham i et stort industriprojekt? Hvis man forlanger mere af denne stakkel end han umiddelbart er i stand til at forstå? Resultatet vil alene afhænge af personens evne til at løse problemer, hans evne til at få tingene til at fungere. Hans snarrådighed.

Hvad er det, der gør, at et menneske sådan kan løse problemer? Det kan jeg og andre, der har observationer og erfaringer fra den amerikanske industri, fortælle meget om. Folk løser problemer, fordi de nyder at løse problemer. En person som er vred, som sparker til maskinen og som ødelægger værktøjet, vil ikke løse noget som helst

»Man har f.eks. små børn og tager et nyt legetøj eller spil med hjem. I første omgang kan det være, at barnet bliver frustreret. Den lille ved måske ikke, hvordan det nye legetøj skal startes, hvad det skal bruges til, eller hvordan spillet fungerer. Men gradvist finder barnet ud af at løse problemet, legeproblemet, og især mindre børn bliver meget lykkelige. Og menneskerne omkring, det vil oftest sige forældrene, bliver lykkelige over at se barnet løse problemet.«

problem. Han vil svinge. Han bliver hysterisk rasende, smadrer ting og råber ad folk.

En produktionsleder bliver ofte sur og siger dumme ting til sine medarbejdere, når de frustrerer ham. En god leder er en, som nyder at hjælpe andre til at lære at tænke selvstændigt. Han vil selvfølgelig fastholde, at opgaven skal løses, og han kan være barsk i sine krav om resultater, men han vil være kærlig i sin støtte til medarbejderne i deres kamp for at løse problemerne.

Derfor er det samfundets vigtigste opgave at udvikle den enkeltes lyst til at gøre det, som han eller hun som menneske gør bedst, nemlig at gøre opdagelser. Man har f.eks. små børn og tager et nyt legetøj eller spil med hjem. I første omgang kan det være, at barnet bliver frustreret. Den lille ved måske ikke, hvordan det nye legetøj skal startes, hvad det skal bruges til, eller hvordan spillet fungerer. Men gradvist finder barnet ud af at løse problemet, legeproblemet, og især mindre børn bliver meget lykkelige. Og menneskerne omkring, det vil oftest sige forældrene, bliver lykkelige over at se barnet løse problemet.

Lykkeprincippet

Det er lykkeprincippet. At anvende ens åndsevner til at løse problemer. Det er det, der forstås ved et godt arbejde, ved kreativitet. Man kan ikke købe kreativitet,

Albert Einstein (1879-1955) var en habil amatørmusiker. Efter sine foredrag kunne han finde på at tage violinen frem og spille for tilhørerne.

Lyndon LaRouche: »Faktisk har jeg aldrig selv mødt en videnskabsmand, som ikke også var engageret i klassisk kunst.«

man må inspirere den frem. Derfor er en god uddannelse ikke et system, der tæsker folk til at lære at adlyde. En god uddannelse tvinger et barn til at møde udfordringen i at løse et problem, vi ved, barnet kan løse. Og sejren er glæde.

De fleste har erfaring med et monotont arbejde, hvor man gør det samme dag ud og dag ind. Det bliver hurtigt ekstremt kedsommeligt og frustrerende at gentage den samme funktion igen og igen. Folk med den slags arbejde kan lide enhver forandring, der bryder monotonien. Sommetider gør man tingene en smule anderledes bare for at bryde kedsomheden.

Et menneskes normale tilstand er at være glad, i betydningen af sand lykke. Det er lykken hos den gamle mand, der dør med et smil på læben, som siger: »Mit liv var nødvendigt. Jeg kom til verden. Jeg gjorde noget godt, som ikke ville være sket, hvis ikke jeg havde været til. Derfor var mit liv nødvendigt«. Den gamle mand dør og siger: »Jeg har gode børn. Jeg var nødvendig for at disse børn kunne blive til«. Lykke! Lykke i livet er at gøre noget hvert øjeblik, som bibringer noget godt.

Man ser på enhver nyfødt, ethvert barn og siger: »Det er en god person, et godt barn«. Og man uddanner det barn, ikke med henblik på at få et eller andet teknisk resultat, men for at gøre barnet lykkeligt, fordi det vil opleve fornemmelsen af at være noget helt specielt takket være denne særlige evne i dets ånd og sjæl. Det er det, et godt uddannelsessystem må opnå. At skabe kreative, initiativrige mennesker, som kan løse problemer. Mennesker, der ikke bare bliver sure, når tingene ikke fungerer, men som finder måder at få dem til at fungere. Dette er også en afspejling af kunsten i videnskaben.

Faktisk har jeg aldrig selv mødt en videnskabsmand, som ikke også var engageret i klassisk kunst. Kunstens åndelige aspekt er nødvendig for ånden i videnskabeligt arbejde. Lad mig kort forklare, hvad jeg mener.

Kunstarterne er opdelt i det, vi kalder den plastiske kunst, dvs. skulptur, arkitektur og billedkunst, og kunstarterne musik og poesi, herunder litteratur og de store dramatiske værker. En poet er egentlig noget ganske

simpelt, og poesi er noget meget gammelt. Faktisk den ældste klassiske kunstform, vi kender. Ethvert klassisk digt, som ethvert andet kunstværk, indeholder et problem. Og ethvert stort digterværk bringer glæde, fordi det bibringer en genoplevelse af gerningen, der førte til løsningen af det problem, som digtet fremlægger.

Principperne bag almindelig social adfærd kan stort set beskrives gennem store dramaer eller store digte. Det samme er tilfældet i musik og i plastisk kunst. Her har vi at gøre med det vigtigste af alle problemer, nemlig at vi er et samfund og ikke blot en samling individer. Joh, vi benytter os af et sprog, som i de fleste samfund er et fælles sprog for de mennesker, som bor der. Men sprog er ikke det, som i sig selv får et samfund til at fungere.

Som jeg allerede har nævnt, er det vigtigste det, som ingen kan se, lugte, røre eller føle. Den tankeproces med hvilken personen ved siden af os udvikler en idé. I fysisk økonomi er det ideer i form af videnskabelige opdagelser. Men så kommer det allervigtigste: Hvis en person gør en ægte videnskabelig opdagelse, hvordan kan han så formidle denne opdagelse, så den bliver forståelig for andre? Det kan man ikke bruge informationsteori eller informatik til. Informatik er fup. Man er nødt til at hjælpe den anden person til at gentage den opdagelse, man selv har gjort.

Det ser man i ethvert klasseværelse. En naturvidenskabsklasse med 15-17 elever er en passende størrelse, hvis man skal have en god vekselvirkning lærer og elever imellem. Ét efter ét lyser ansigterne op, efterhånden som de forstår principperne. Og de kan demonstrere overfor hinanden, at de alle har haft den samme oplevelse. De deler den samme indsigt. Alle har de gjort samme opdagelse og er nu fælles om den. De ved, hvad der er foregået i hovedet på sidemanden.

Det er det vigtigste spørgsmål i vort samfund: Hvordan gør vi hinanden i stand til at forstå, hvad det er vi tænker. Det er afgørende for videnskab og teknologi; det er afgørende for alt. Hvad er ellers lovgivning? Skal noget være lov, bare fordi vi er enige om betydningen af bestemte ord? Eller skal lov reflektere et princip, ligesom videnskabelige principper?

Lad os antage at en person stilles for retten anklaget for en forbrydelse. Anklagen skal altså efterprøves ved domstolen. Den anklagede ved med sig selv, at han er uskyldig, at anklagen er falsk. Hvad er det så for et problem den anklagede står overfor? Han siger: »Jeg er uskyldig. Jeg ved, at jeg er uskyldig. Hvordan kan jeg overbevise dommerne om det? Hvordan kan retten nå frem til en rigtig dom?« Ikke noget med: »Hvordan kan jeg overtale dem?« Eller: »Hvordan kan jeg bestikke dem?« Eller: »Hvordan kan jeg narre dem?« Nej, »hvordan kan de opdage sandheden, sådan som jeg kender sandheden«.

Se sagen fra den anden side, sådan som dommeren ser den. Han har en anklage overfor sig. Hvordan kan dommeren vide om personen er uskyldig eller ej? Hvad

skal han kalde frem hos den anklagede og vidnerne for at afgøre om personen er skyldig eller uskyldig?

I begge tilfælde involverer problemet ånd og intellekt, som ikke kan ses af sanserne. Samme princip, som jeg beskrev for opdagelsen af videnskabelige principper og i klasseværelset, eller når vi viderebringer videnskabelige principper, gælder i alle samfundsforhold. Hvad er det vigtigste, ikke bare i retssalene eller ved domstolene, men når man skal få en nation til at fungere? Det er at udvikle ideer, som faktisk er sande. Og hvordan overbeviser vi derefter folk om, at disse ideer er sande? Ikke ved at føre dem bag lyset, men ved at få deres ånd og intellekt til at genkendesandheden.

Ser man tilbage på den klassiske kunst i de store kulturers historie – og jeg er sikker, at det også gælder i Kina – finder man indbygget i kulturen, at kunsten udvikler måder at formidle de ting, som ikke kan siges i ord. Det kaldes en metafor, den dobbelte betydning, modsigelsens kunst. Hvor to betydninger modsiger hverandre, hvori består så den sandhed, som ligger imellem de to betydninger, som begge tilsyneladende understøttes af beviser? Det er videnskabelig metode. Det er også princippet bag klassisk kunst.

Dette er essensen af fysisk økonomi. Formålet med fysisk økonomi er at bevare og udvikle et samfund, som opfylder menneskers behov. Ikke bare dagens fysiske behov, men også de fordringer, som udspringer af det faktum, at hver enkelt af os skal dø.

Hvis vi alle skal dø, hvad er så meningen med vort liv? Det må være, at vi gør noget, mens vi lever, som er til gavn for fremtidens generationer, og at vi viser respekt for dem, som kom før os, og hvem vi skylder så meget.

Hvordan kan vi skabe sådan et samfund? Eller rettere, hvordan kan vi opdage de principper, der bestemmer, hvordan vor ånd og intellekt fungerer og relaterer til andre, og anvende disse principper til at forbedre menneskenes forhold, ikke bare til hverandre, men også til universet?

Der er nogle, som vil henvise til astrofysik og sige: »Du tror, du er så smart. Men om ca. tre milliarder år vil Solen eksplodere, og hvad tror du så, der vil ske med menneskeheden? Og hvad var så meningen med det hele? Eller der kan komme andre katastrofer. Det kan være, at der en dag kommer en eller anden tingest flyvende forbi og smadrer Jorden og alt liv«. Én ting er i hvert fald sikkert, uanset hvad omstændighederne måtte være, så er det menneskets skæbne selv at skulle skabe de forhold, under hvilke menneskeheden fortsat kan eksistere.

Derfor må vi udvikle os. Og derfor må vi ikke bare sætte gang i udviklingen, men også sikre, at mennesker finder lykke i at bidrage til denne udvikling. Det er, hvad fysisk økonomi drejer sig om. Der er naturligvis mange tekniske detaljer involveret, men ved denne lejlighed har jeg valgt at koncentrere mig om principperne, de historisk bestemte principper bag fysisk økonomi.

Abonnér på Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet. 4 sider koncentreret overblik over den internationale økonomiske og strategiske situation.

Abonnement:

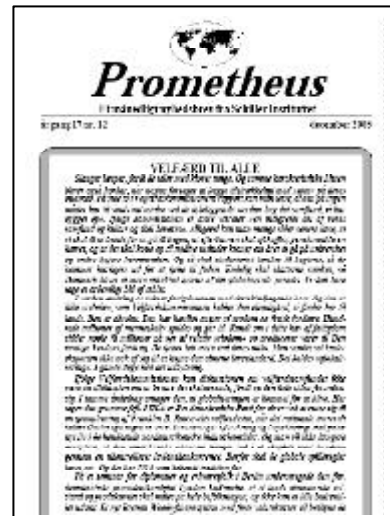
1 år: 2.000 kr. 6 mdr.: 1.000 kr. 3 mdr.: 600 kr.

Bestilles hos:

Schiller Institutet

Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg,

tel: 35 43 00 33, fax: 35 43 87 57

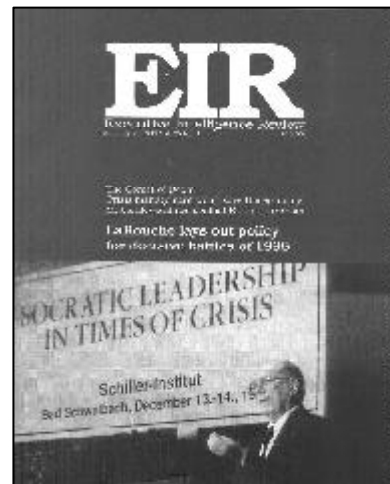
Abonnér på EIR!

Executive Intelligence Review, 72 sider med dybtgående økonomiske, strategiske og politiske specialrapporter hver uge direkte fra USA. Grundlagt i 1975 af Lyndon LaRouche der stadig bidrager flittigt med artikler og analyser. Et absolut »must« for statsledere, regeringschefer, ledende finans- og industrifolk, eller dig som simpelthen vil være udførligt informeret om de ideer og begivenheder, der bestemmer vores fremtid.

Priser inkl. moms:

1 år: 4.000 kr. 6 mdr.: 2.125 kr. 3 mdr.: 1.150 kr.

Introduktionstilbud: 3 mdr.: 625 kr.

EIR-Nyt

Et 4-sider kort månedligt nyhedsbrev på dansk udgivet af Executive Intelligence Review. En superkoncentreret gennemgang af de afgørende faktorer bag de internationale økonomiske, strategiske og politiske begivenheder som enhver industrimand bør følge med i.

Priser inkl. moms:

1 år: 2.500 kr. 6 mdr.: 1.250 kr. 3 mdr.: 750 kr.

Bestilles hos:

EIR,

Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tel: 35 43 60

40, fax: 35 43 87 57

Bygningen af den Nye Silkevej: Eurasien i det 21. århundrede

Det følgende er en tale som Jonathan Tennenbaum holdt på ICLC's og Schiller Instituttets konference i Eltville, Tyskland, den 11. december 1994.

Mange i Tyskland husker endnu Helga Zepp-LaRouches og Bürgerrechtsbewegung Solidaritäts valgudsendelse i tysk tv under valgkampen i efteråret '94. Helga sagde mange vigtige ting i det korte program, men det, der gjorde størst indtryk på de fleste, var den *metafor* hun brugte, da hun opfordrede til opbygningen af en »ny Silkevej«, et netværk af højhastigheds- og magnettogslinier tværs over Eurasien, fra Atlanten til Stillehavet. I måneder efter programmet sagde folk på gaden, når de hørte navnet Helga Zepp-LaRouche: »Nåh ja, det er damen med den Nye Silkevej!«

Den »Nye Silkevej« er ikke blot et flot slogan. Helga slog et tema an, som har dybe rødder i vores civilisations historie og kultur. Og jeg tror, det er værd at reflektere over, hvad det betyder. Lad os gennemgå de opgaver, der ligger foran os i genopbygningen af Eurasien og verdensøkonomien som helhed, og lad os gøre det, som stod vi på en bjergtop i historien med de store og tragiske begivenheder, der har formet den verden, vi lever i, som baggrund.

De oprindelige gennembrud i produktionen af silke og silkeklæde menes at have fundet sted i Kina for mindst 6000 år siden. I den såkaldte »Forår og Efterår«-periode i den kinesiske historie (770-476 f.Kr.) var der veletablerede handelsveje, som bragte store mængder kinesisk silke og andre varer til Vesten. På Kungfutses tid (551-479 f.Kr.) var der allerede en blomstrende handel langs den såkaldte prærierute gennem Nordkina til kysterne ved Aralsøen og det Kaspiske Hav, og via det Sorte Hav hele vejen ned til Middelhavet. En anden rute gik sydover fra Sichuan-provinsen til Burma, Indien og Pakistan, gennem Iran til Bagdad og Tyre, Sidon og Antioch på den østlige middelhavskyst.

Den handelsrute, der gik under navnet »Silkevejen«, blev først åbnet senere, omkring 120 f.Kr. Den blev åbnet af en udsending fra det Vestlige Han-dynastis kejser Wu Di ved navn Zhang Qian. Ruten går fra den store hovedstad Xian ved den Gule Flod, gennem hvad der i dag er Gansu-provinsen, og deler sig i tre alternative ruter for den svære og farlige passage ind i Centralasien.

De oprindelige illustrationer fra temahæfte 1 er ikke medtaget i dette særtryk. Nedenfor er en nyere version af »Den eurasiske Landbro«.

En rute gik via Hami nord for Tian Shan-bjergene, stort set den midterste rute i LaRouches forslag til den Eurasiske Landbro, ind i det der i dag er Kasakhstan, og derfra langs Aralsøen og det Kaspiske Havs kyst til Byzantium. De to andre gik over den legendariske Taklimakanørken, fra oase til oase langs den nordlige og sydlige fod af de omkringliggende bjerge.

Hvis vi lægger alle forgreningerne og knudepunkterne i disse »silkeveje« til andre vigtige handelsruter, får vi et billede af et omfattende handelsnet, som inkluderede så godt som alle de vigtigste befolkningscentre i Europa og Asien for mere end 2000 år siden, og som tilmed førte ind i Afrika. En Verdensøkonomi!

Den såkaldte »Sibiriske Pelsrute«, som allerede fandtes i det fjerde århundrede f.Kr., var en integreret del af dette gamle handelsnet. Pelsruten begyndte ved Uralbjergene, hvor byen Tobolsk i dag ligger. Her var den forbundet med handelsvejene mod syd til Donflodens munding, vestpå via Suzdal- og Moskvaregionen til Smolensk og Kiev samt nordpå til Novgorod og Østersøen. Den vestlige del af Pelsruten hængte sig således på den store nord-syd korridor, der gik fra Sortehavet til Østersøen, og som Kiev Rus-civilisationen udvikledes omkring, og den gik via de berømte ravveje, til det der i dag er Tyskland. Fra Tobolsk gik Pelsruten østover gennem Tomskområdet til Irkutsk og gennem Gobiørkenen ned til Beijingområdet i det nordøstlige Kina. Omkring 2300 år senere blev den transsibiriske jernbane bygget under grev Sergei Wittes ledelse. Med bygningen af en ekstra jernbanelinie fra den transsibiriske stationsby Ulan Ude ned gennem Ulan Bator og den mongolske Gobiørken til Beijing, var en jernbaneforbindelse fra Kina til Europa etableret. I Kina blev den kendt som den »Første eurasiske Landbro«.

Silkehandelens søruter er meget gamle, mindst ligeså gamle som landruterne. På det romerske imperiums tid var der søhandelsfolk af mange nationaliteter langs Kinas og Indiens kyster, og meget tidligt omfattede silkehandelen de japanske øer i øst, Indonesien i syd og Afrikas østkyst hele vejen ned til Mombasa. I Kina ser brugen af det magnetiske kompas ud til at have været almindeligt langt tidligere end i Europa. Et kinesisk dokument fra år 1117 fortæller, at store skibe med flere hundrede passagerer ved lov var påbudt at medbringe magnetisk kompas til navigation, i tilfælde af dårligt vejr.

Lige fra begyndelsen var Silkeruten og dens mange forlængelser i alle retninger tæt tilknyttet opblomstringen af velstående bysamfund over hele Eurasien. Med den kom også en kosmopolitisk bykultur, der allerede for 2000 år siden tilegnede sig og videreformidlede kulturpåvirkninger over hele Eurasien og store dele af Afrika. F.eks. blev Grækenlands bykultur udbredt over hele Centralasien og så langt mod øst som til Indusfloden gennem Alexander den Stores bybygningsprojekter.

Under Tangdynastiet for mere end ét tusind år siden,

dvs. Karl den Stores regeringstid i Europa, havde Xian én million indbyggere. I gaderne kunne man møde persere, arabiske handelsfolk, indere, jøder og japanske studenter, som kom for at studere ved den kejserlige læreanstalt, samt udsendinge fra dusinvis af fjerne lande. Men Silkevejens største arkitektoniske juveler var uden tvivl de centralasiatiske byer som Bucharas og Samarkand, hvor den store filosof Ibn Sina blev født.

Den arabiske renæssance skabte en vældig vækst i handelen i det meste af det eurasiske system. Arabiske handelsfolk rejste helt fra Kinas østkyst til Nordafrika og Spaniens vestkyst. På den tid blev mange af Silkevejens handelsbyer i Centralasien og andetsteds utroligt rige. Handelsvejene var også hovedkanalerne til spredningen af lærdom og teknologi. Kineserne er stolte af »de fire store opdagelser« – krudtet, det magnetiske kompas, papirfremstilling og bogtrykning – som Vesten fik fra Kina via Silkevejen. Men samtidigt var handelsvejene et samlingspunkt for alle mulige politiske efterretningsoperationer og for dannelsen af store oligarkiske finanshuse baseret på spekulation og åger.

Venedigs storhedstid

Den senere del af silkevejenes og de andre eurasiske handelsvejes historie er desværre uadskilleligt knyttet til Venedigs gennembrud som centrum for øst-vest handelen. Fra senest 1082, hvor pavens såkaldte *Gyldne Bulle* i princippet gav Venedig total kontrol over det byzantinske imperiums handel, blev Eurasien skueplads for en accelererende række af katastrofer, som enten blev skabt eller forværret af venetianernes geopolitiske manipulationer. Meget af det, som foregik under korstogene, hører i virkeligheden til denne blodige historie.

Klimaks i denne række af katastrofer var det uhyre ragnarok, som begyndte med mongoltatarernes overtagelse af Kina, Centralasien og Rusland. Derefter fulgte de store hungerkatastrofer i begyndelsen af 1300-tallet, sammenbruddet i det omfattende finanssystem, der var tilknyttet Bardi- og Peruzzi-familierne i 1327-43, og endelig en pestepidemi (den sorte død), der spredte sig langs handelsruterne fra Kina til Vesten, og som affolkede store dele af Europa, Asien og Nordafrika i 1347-50. Eurasien som helhed og specielt Rusland og hovedparten af det, der senere blev Sovjetunionen, overvandt aldrig helt den økonomiske og kulturelle ødelæggelse, som fulgte af invasionerne og den efterfølgende århunderdelange undertrykkelse.

Mongolernes ødelæggelse af Eurasiens smukkeste og mest fremgangsrige byer var ofte så total, at det kun kan sammenlignes med effekten af en atomkrig. Ofte blev hele befolkningen slagtet. Kun enkelte blev sparet for at blive brugt som menneskeskjolde i de efterfølgende slag. Kiev blev så godt som totalt udsløjet. Vladimir, Cuzdal, Rostov og Moskva blev plyndret. Samarkand, den største og rigeste by i Centralasien, blev totalt ødelagt og alle

dens indbyggere slagtet. Det engang så mægtige Bagdad blev indtaget i 1258. Kinas befolkning blev reduceret til det halve, og hungersnød og pest udslættede næsten halvdelen af Europas befolkning.

Paul Gallagher og flere andre er i gang med efterforskning på dette område. Jeg har endnu ikke set nogen historiebog, som fortæller den egentlige historie, om hvordan dette ragnarok kunne finde sted. Men det lugter langt væk af venetiansk forræderi. Hvordan kunne det gå til, at et barbarisk folk fra de tyndtbefolkede mongolske stepper pludselig dukker op med de mest moderne kanoner og andre avancerede våben, og med en detaljeret information om den interne situation i hvert enkelt land? Hvordan kan det være, at Djengis Khan og hans efterfølgere ser ud til at have haft spioner ved alle de europæiske hoffer? Hvem var det, der ved hjælp af disinformation og intriger sikrede, at der ikke blev organiseret nogen effektiv modstand blandt de langt mere folkerige og kulturelt udviklede lande i Europa og Asien? Og hvordan gik det til, at Marco Polo, hans far før ham, og andre medlemmer af de ledende venetianske handelsfamilier, blev så hjerteligt budt velkommen ved de mongolske herskeres hof? Marco Polo blev embedsmand i det mongolske imperium. Han styrede den kinesiske by Yangchow og udførte forskellige ømfindtlige ærinder for den mongolske Khan. Og hvad skete med de utrolige rigdomme, som de mongolske besættere gennem deres veludviklede plyndringssystem med uhyrlige afgifter og skatter trak ud af det halve eurasiske fastland? Hvad skete der med alt det sølv, som blev suget ud af Kina, da de mongolske herskere først påtvang Kina en papirvaluta og derefter devaluerede den bid for bid? Forholder det sig ikke sådan, at en forfærdelig gælds- og spekulationsboble var vokset frem i den eurasiske økonomi, og at der var brug for en omvandlerende fascistisk krigsherre til at holde boblen i live ved at terrorisere landene, og under koncentrationslejr-lignende forhold udplyndre store dele af Eurasiens overlevende befolkning? Boblen sprang endelig i de første årtier af det fjortende århundrede og efterlod en ruineret befolkning forsvarsløs overfor den kommende Sorte Død.

Når vi nu ser tilbage på dette ragnarok, er der så nogen, der stadig er vanvittige nok til at acceptere, hvad briterne og deres allierede gør ved verden i dag? Når jeg møder folk i Rusland og andre steder, som spiller med i de britiske geopolitiske spil, spørger jeg altid: »Jamen, kan I ikke huske, hvad der skete med jer dengang?»

Der er en gammel kinesisk fabel, som hedder »For tiger bliver djævel«. En mand bliver dræbt af en tiger, og han forandres til en djævel. Hans ånd var nemlig stadig så *skrækslagen* for tigreren, at han gjorde alt for at hjælpe tigreren med at gøre onde ting. Han hjalp tigreren med at fange og dræbe andre ofre og rive deres legemer fra hinanden, så tigreren bekvemmeligt kunne spise dem. Han blev en djævel på grund af sin frygt. Minder det os

ikke om visse andre?

Så de samme gamle venetianske tricks bringer os atter på afgrundens rand. Men denne gang vil vi måske i stedet for den Sorte Død få en kombination af HIV og andre mikroorganismer, der hurtigt spredtes som en dråbe på en varm overflade. Hvis det sker, er der måske ingen, der overlever det næste ragnarok.

Skab en ny renæssance

Men der er ingen stor »historisk cyklus«, som fatalistisk bestemmer civilisationens opgang og fald. Sammenbrud er ikke uundgåelige, ej heller fører de automatisk til opgangstider. Efter den Sorte Død f.eks., kom der i de fleste områder en massepsykose i stedet for en rationel refleksion over årsagen til ulykkerne, og hvordan de kunne undgås i fremtiden. Den Gyldne Renæssance var en bevidst genistreg, noget skabt, ikke blot en spontan reaktion på ulykkerne. Men Nikolaus Cusanus', Brunelleschis og Leonardo da Vincis Gyldne Renæssance giver os et svar, og det er det eneste svar, vi kender på, hvordan vi forhindrer den slags ondskab, som ødelagde Europa i løbet af det 13. og 14. århundrede, og som truer selve civilisationens overlevelse igen i dag.

Hvad er svaret? Måske er der ingen siden renæssancen, der har udtrykt det på en mere kraftfuld og gennemtænkt måde end Lyndon LaRouche. Men lad mig kort beskrive det med et poetisk hjælpemiddel.

Brunelleschis katedral i Firenze gav den første ærefrygtindgydende demonstration af, hvad moderne videnskab formår.

Se på dette billede [af en russisk bondefamilie, der netop har fået elektricitet -red.] som blev taget under Ruslands elektrificering 500 år efter Brunelleschi. Og på trods af de mange onde ting, der skete under Lenin og Stalin, så var det et af de største øjeblikke i hele den russiske historie.

Tænk på de utallige millioner i den russiske bondebe-folkning, som i århundreder er blevet brutaliseret. Alfabetiske bønder, der ofte blev behandlet værre end dyr. Tag en sådan stakkels uvidende befolkning og »giv dem lys«! Giv dem uddannelse! Giv dem videnskab! Giv dem fremskridt! Når man gør det, opstår der et nyt samfund, der er langt stærkere og af en kvalitetsmæssig højere form, hvor hver enkelt af de utallige millioner individuelle borgere bliver en mulig ophavsmand eller aktiv støtte til revolutionære forandringer i videnskab og teknologi. Sovjetunionen brød sammen, fordi man ikke fik »held« med at fortsætte den proces, der blev startet med elektrificeringen.

Tænk grundigt over billedet. Det afslører en af den fysiske økonomis inderste hemmeligheder. Den elektricitet, som tænder pæren i bondens hjem, er den bare noget rent »objektivt«, blot en »materiel« ting, som materialisterne siger? Eller er et øget fysisk og materielt forbrug i husholdningerne og på arbejdspladserne både

en nødvendig forudsætning for og et resultat af den kreative fornufts selvperfektion?

Tiden er inde til at gøre det arbejde færdigt, som blev påbegyndt i renæssancen.

Vi vil genopbygge verdenscivilisationen ved at genopbygge dens økonomiske grundlag og infrastruktur. På den eneste måde det kan lade sig gøre – dirigistisk. Her på tærsklen til det 21. århundrede vil vi gøre det muligt at hæve *hele verdensbefolkningens* husholdningsforbrug, beskæftigelse, uddannelse og sundhedstilstand op til det højeste niveau, de mest udviklede industrilande havde, da det gik allerbedst – og så et skridt videre. Vi vil genopbygge de institutioner, der kan fostre teknologisk fremskridt, og vi vil fjerne oligarkiets sidste støttepunkter. Der skal ikke længere være tilbagestående områder, ingen uvidende og forrædede folkeslag, som kan blive brugt imod civilisationen. Vi vil befri menneskene og sætte oligarkerne i zoologisk have. Og her vil programmet for opbygningen af den »Nye Silkevej« spille en nøglerolle.

Det eurasiske udviklingsprogram

Der bor omkring 4,4 milliarder mennesker i Eurasien, tre fjerdedele af jordens befolkning. Befolkningen er koncentreret langs kysterne, de store floder og de hundereder eller tusinder år gamle handelsruter. Faktisk befinder de fleste af Eurasiens storbyer – der er cirka 60 millionbyer – sig langs de tre hovedruter, som forbinder Centraleuropa med befolkningcentre i de vestlige, centrale og østlige dele af Asien. Omkring en fjerdedel af hele Eurasiens befolkning, mere end halvdelen af dets industriarbejdere og cirka 70 procent af bybefolkningen bor indenfor 50 kilometers afstand fra disse hovedveje, i det vi kalder »udviklingskorridorer«. Disse er lange bånd af landområder, cirka 100 km brede, som vil blive direkte påvirket af transporten af gods og personer langs de primære infrastrukturruter.

Tænk på dem, som de store arterier i menneskets krop. Fra disse pulsårer løber der sekundære og tertiære korridorer, som når ud i hele det eurasiske økonomiske »væv«, dets husholdninger og arbejdspladser. Derefter ser vi på husholdningernes, landbrugets og industriernes behov. Hvad behøver de af energi, vandforsyning, forskellige produkter og tjenesteydelser, både per indbygger og per kvadratkilometer, hvis de skal kunne fungere på det teknologiske niveau, der er nødvendigt for at oppebære 7-10 milliarder mennesker i de første årtier af det 21. århundrede? For at tilvejebringe alt dette til Eurasiens økonomiske »væv« behøver vi frem for alt en meget effektiv infrastruktur.

Så det vi gør, er at tage de mest avancerede teknologier, der er tilgængelige i dag, samt nye teknologier på et endnu højere niveau, som vi vil udvikle, og bruger dem til at opbygge en ultramoderne infrastruktur m.h.t. transport, energi, vand, kommunikation, sundhedsvæsen og uddannelse i disse korridorer. Vi gør det dirigistisk. Vi

bruger de nationale regerings mulighed for at skabe kreditter og ansætte store dele af arbejdsstyrken i statsfinansierede projekter, som øger den nationaløkonomiske fysiske produktivitet.

Hovedpunktet og rygraden af programmet er et 100.000 km langt eurasisk jernbanelnet til transport af gods og passagerer med høj hastighed. Det indebærer en gennemgribende sanering og modernisering af de jernbane-forbindelser, der allerede findes i mange af korridorerne, så de bliver elektrificerede og to- eller fire-sporede. Dertil kommer anlægningen af nye linier, som kan operere ved hastigheder på 150-160 km/t for gods-transport og 200-350 km/t for hurtig persontransport. Samtidigt anlægges i de tættest trafikerede korridorer magnettoglinier baseret på den første generation af magnetsvævetog. Det vil senere blive fulgt af et vidtræk-kende netværk af magnetsvævetog, baseret på anden- og tredje-generations teknologier, som også vil være velegnede til godstransport ved høje hastigheder. Disse jernbane- og magnetogsnet vil stå for størstedelen af den transkontinentale, langdistancegodstransport i det næste århundredes første årtier.

Det andet hovedpunkt i programmet er store vandprojekter, som skal forhindre oversvømmelser og sikre vand til forbrug og overrisling, forbedring og nybygning af havneanlæg og en modernisering og udvidelse af de indlandske vandveje i hele Eurasien.

Dette vil bl.a. skabe grundlag for en gigantisk udvidelse af søhandlen i de kommende årtier i det Indiske Hav og Stillehavsområdet. Det har selvfølgelig afgørende betydning for USA's vestkyst og for den amerikanske økonomi som helhed.

Det tredje hovedpunkt er udvidelsen af energiproduktionen og distributionsnettet, som hovedsageligt vil blive koncentreret langs de samme udviklingskorridorer. Her er nøglen elektricitet. For at nå op på det samme elektricitetsforbrug i husholdningerne og industrien som industrilandene, skal Kina alene øge sin elektricitetsproduktion med mere end 1.800 gigawatt – 12 gange den nuværende produktion! Indien behøver mere end 1.000 gigawatt. For hele Eurasien drejer det sig om 5.000 gigawatt. Det er omtrent fem gange den samlede elektricitetsproduktion i alle de europæiske og asiatiske lande. Faktisk vil behovet for elektricitet endda hurtigt stige endnu mere og være flere gange større i midten af det næste århundrede.

Det fjerde hovedpunkt i vores program for en »Nye Silkevej« er anlægelsen af nye byer. Over de næste 50 år vil der blive bygget tusinder af nye byer med 300.000-1.000.000 indbyggere. De fleste af dem i forbindelse med de primære infrastruktur-korridorer. Vi behøver 1.000 nye byer bare i Kina. Mange af dem vil være byer af en ny meget effektiv type kaldet »nuplexer«, som bruger kernereaktorer til at producere elektricitet og varme til et helt by- og industricenter, som er omgivet af intensiv

landbrugs- og gartnerivirksomhed. Disse byer anlægges »nede fra og op«. Den grundlæggende infrastruktur, dvs. energi, vand, affald, kommunikation, offentlig transport, automatiseret post og godsudbringning, af- og tilkørsler til hovedveje osv. installeres altsammen *under jorden*, lag på lag og med fri plads oven over til udvidelser og teknologiske forbedringer, efterhånden som byen vokser. Og ovenpå alt dette bygger vi så byen.

Det afgørende er, at gennem anlægningen af »en perlekæde« af byer langs udviklingskorridorerne, får vi den største tæthed af energi, transport, vandforsyning, uddannelse og sundhedsvæsen til den mindste pris per indbygger. Kun på denne måde kan vi opnå de produktivitetstigninger, der er nødvendige for at sikre menneskehedens fremtid i det 21. århundrede.

Hamiltonsk kreditpolitik

Hvordan skal alt det så finansieres? Ved et typisk projekt i f.eks. Asien, vil der være en lille, men afgørende mængde højteknologiske produkter, som skal importeres udefra, og som skal betales med langfristede lån til lav rente. Men bortset fra det bør hovedparten af det udstyr og de materialer, der anvendes til de nationale projekter, leveres af landets egne industrier, ligesom arbejdskraften vil komme fra den nationale arbejdsstyrke. For at finansiere den nationale del må kredit- og banksystemerne i de forskellige lande reorganiseres, så de fungerer efter de principper, der går under navnet: »Hamiltons metode til skabelse af produktive kreditter«.

For at kunne gøre dette, må hvert enkelt land etablere en nationalbank med bemyndigelse til at udstede store mængder af nye penge, i form af lån til produktive aktiviteter, og til sammen med andre statsinstitutioner at regulere hele finanssystemet. Vi skaber med andre ord nye penge, som behøves til at finansiere vores projekter og sætte vores arbejdsstyrke i arbejde.

Så snart vi taler om at skabe nye penge – det, der også kaldes »fiatkredit« eller »befalingskredit« – så bliver folk nervøse og siger: »Men skaber det ikke inflation?« Svaret er, at det afhænger af, hvordan disse nye kreditter anvendes.

Der er intet lettere end at skabe penge. Centralbanker verden over skaber hver dag store mængder penge. Det har desværre intet at gøre med at øge produktionen af reelle værdier, men nærer blot spekulation og væksten af ikke-produktive ydelser. Men centralbankernes direkte kreditudskrivning er småting i sammenligning med de billioner af dollars i kunstig kredit, som i forbindelse med derivatboblen og andre former for ren spekulation bliver skabt i den vestlige verdens finanssystem.

Der må sættes en stopper for denne ukontrollerede spekulationsbaserede kreditekspansion, og bemyndigelsen til at udskrive og kontrollere kreditter må lægges tilbage til de suveræne regeringer. Det grundlæggende princip er, at vi sammenkæder udskrivningen af nye

kreditter med skabelsen af nye materielle værdier. Finansieringen af store infrastrukturprojekter og af den industriproduktion, som følger med dem, gør dette på en effektiv og uundværlig måde.

Nationalbanken bemyndiges af regeringen til at udstede en vis maksimal pengemængde, som rundt regnet modsvarer den øgede beskæftigelse og produktion, som regeringens økonomiske politik tilvejebringer. I vores tilfælde vil hovedinstrumentet til at øge beskæftigelsen og produktionen være en række store infrastrukturprojekter. Til det formål udlåner nationalbanken den netop skabte pengemængde i form af lavt forrentede lån, de fleste langfristede, via to kanaler.

For det første udsteder nationalbanken kreditter til de statslige eller lokale myndigheder, som er ansvarlige for projekterne. De kan så betale for udstyr, materialer og arbejdskraft ved selve byggeprojekterne (f.eks. jernbaner, kanaler og kraftværker) samt betale de private og offentlige underleverandører, som kan være ansatte til at udføre forskellige dele af arbejdet.

For det andet udsteder nationalbanken både direkte og gennem deltagelse i lån, der bliver udstedt via det private banksystem, lavt forrentede kreditter til industrivirksomheder, som producerer udstyr og materialer til infrastrukturprojekter, for at hjælpe dem til at udvide og modernisere deres aktiviteter.

Denne form for kreditgivning skaber, hvad vi kan kalde en strøm eller kæde af øget produktion og beskæftigelse. Lad os se, hvordan det fungerer ved at forestille os opbygningen af en jernbane, som finansieres ved hjælp af penge fra finansloven og af nationalbankens øremærkede, nyudstedte kredit. En del af pengene, f.eks. 40%, udbetales som løn til arbejderne, 50% bruges til anskaffelse af jern, beton, entreprenørmaskiner, brændstof etc. og 10% går til forskellige faste udgifter. De 50%, som anvendes til materialer og maskiner, går til industrivirksomheder i form af ordrer fra det statsforetagende, der står for projektet. Disse penge skaber så et nyt kredsløb af produktion og beskæftigelse. En del af beløbet går til industriarbejdernes lønninger, en del går til anskaffelse af råvarer, halvfabrikater og udstyr, en del til faste udgifter og den sidste rest er så firmaets fortjeneste. Ved hjælp af skatteregler og forskellige reguleringer sikrer vi os, at det meste af fortjenesten bliver geninvesteret i form af forbedringer af udstyr og teknologi.

De øgede indkøb fra firmaer, som leverer udstyr og materialer til infrastrukturprojekterne, skaber så igen et nyt kredsløb af produktion og beskæftigelse osv. Det samme gælder på en lidt anden måde for den øgede beskæftigelse. Disse lønninger går mest til at tilfredsstille husholdningernes materielle behov – til mad, tøj, husholdningsartikler, energi, osv., som hovedsageligt produceres i landbrugssektoren og forbrugsvarerindustrien. Stimuleringen af disse sektorer gennem det øgede forbrug i husholdningerne skaber yderligere produktion og

beskæftigelse i industrierne, der leverer disse varer, osv.

Vi kan altså følge den nye kredits vej gennem kæden af produktion og forbrug. Pengene bevæger sig den ene vej, og varerne og arbejdet den modsatte vej. Tilbage i 1931 skabte den tyske økonom Wilhelm Lautenbach en simpel grafisk fremstilling, der viser den øgede produktion og beskæftigelse, som bliver sat i bevægelse per kreditenhed investeret i infrastruktur. Lautenbach var en af dem, der ønskede at stoppe Hitler og redde Tyskland, ved at gøre en ende på massearbejdsløsheden og få Tyskland ud af den økonomiske krise ved hjælp af produktive kreditter.

(Jeg bør nævne, at hvis Lautenbachs løsning ikke var blevet afvist, efter pres fra de anglo-amerikanske kredse, som støttede Hjalmar Schacht, ville Hitler sandsynligvis aldrig have fået magten i Tyskland).

Det er vigtigt at forstå, at når man anvender kreditter, der er skabt af en nationalbank, til at finansiere infrastrukturudvikling og lignende produktive forbedringer, så forårsager man en stigning i økonomiens totale fysiske produktion, som er større end den pengemængde, der bliver sat i omløb. Hvor kommer denne ekstra rigdom fra?

For det første øges produktionen, når man anvender kreditgivning til at beskæftige arbejdskraft og produktionsressourcer, der ellers ville være ledig eller underudnyttet. For nærværende er der masser af sådanne re-

server, specielt i industriområderne i Vest- og Østeuropa, Rusland, Ukraine og andre SNG-lande.

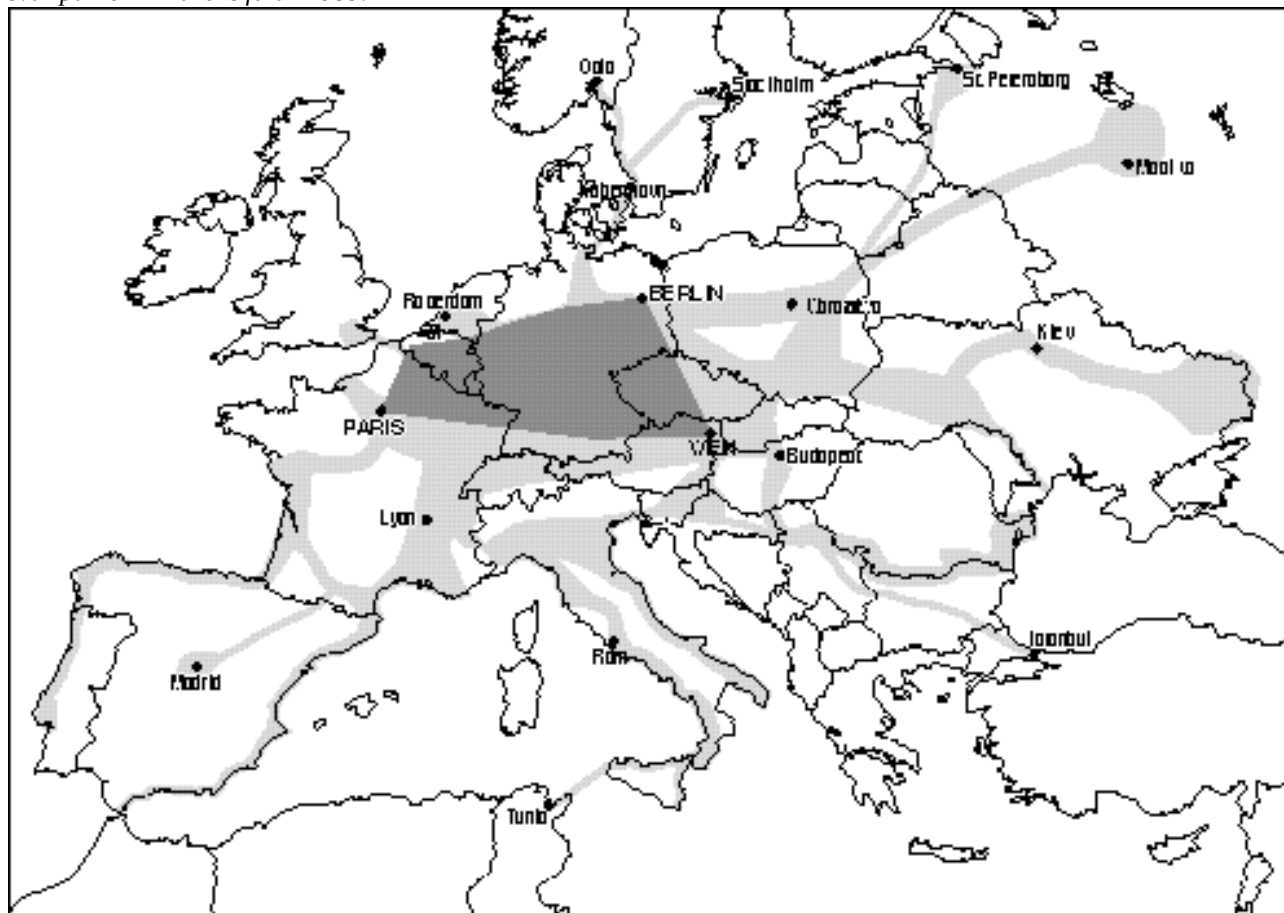
For det andet, kanaliserer vi via infrastrukturprojekterne den store kapitalstrøm til en *modernisering* af meget vigtige dele af industrien. Det gør vi ved at sikre os, at det nye udstyr, som anskaffes i forskellige dele af denne »produktionskæde«, er på et højere teknologisk niveau end den nuværende generation af udstyr. På denne måde hæver vi det almene teknologiske niveau i økonomien og dermed også arbejdskraftens fysiske produktivitet.

For det tredje skaber de store infrastrukturinvesteringer en dramatisk stigning i behovet for højteknologiske kapitalgoder, og det accelererer introduktionen af nye videnskabelige og teknologiske gennembrud i de produktive aktiviteter.

De nævnte effekter er alle skabt af *processen* af at opbygge infrastrukturen, så de begynder med det samme. Derefter kommer så effekten af selve infrastrukturforbedringerne, efterhånden som de bliver færdige, hvilket også øger produktiviteten af økonomien i sin helhed.

Resultatet af alt dette er en accelererende tilvækst i økonomiens produktion af reelle materielle værdier. Det er denne tilvækst, som delvis kommer tilbage til staten i form af øgede skatteindtægter, og som »tilbagebetaler« den oprindelige investering og de kreditter, nationalbanken udstedte til staten.

»Den produktive Trekant: Paris, Berlin, Wien«, med tilhørende »spiralarme« eller udviklingskorridorer. Lyndon LaRouches svar på Berlinmurens fald i 1989.

Internationalt samarbejde

Jeg har tidligere nævnt, at for de dele af Eurasien, der ikke er så højt udviklede, vil en lille, men afgørende del af den totale investering i infrastrukturprojekter komme udefra i form af højteknologiske maskiner og know-how. Det vil hovedsageligt komme fra Europas »Produktive Trekant« og fra Japan, og på længere sigt vil USA forhåbentligt også spille en større rolle. Finansieringen af denne teknologioverførsel kan arrangeres på flere måder, bl.a. gennem de former for multilaterale udviklingsbanker, som Lyndon LaRouche foreslog for næsten 20 år siden, og som den nu afdøde direktør for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, foreslog i forbindelse med udviklingen af Polen. Shimon Peres og flere andre har fornyligt foreslået lignende institutioner for Mellemøsten, og Jacques Delors' europæiske infrastrukturplan peger også i samme retning.

Lad mig atter engang understrege det vigtigste: Den »Produktive Trekant« kan frembringe et stort og stadigt voksende *overskud* af højteknologiske kapitalgoder, som sagtens kan overføres til andre områder af Eurasien ved hjælp af langfristede kreditter (20 år eller mere), uden at det forårsager økonomiske problemer for Europa. Faktisk kunne man under de rette omstændigheder »forære« store mængder teknologi bort og samtidig gøre Europa *rigere!* Årsagen er den, at »spin-off-effekten« fra en accelereret gennemstrømning af ny og mere produktiv teknologi i Europas industri er den samme, hvad enten projekterne ligger i Europa eller et sted midt i Asien! Faktisk er effekten større indenfor den »Produktive Trekant« end alle andre steder i verden, fordi arbejdskraften i den »Produktive Trekant« har den nødvendige uddannelse og kulturelle grundlag til at udvikle og optage nye teknologier relativt hurtigt. Det eneste, der kræves, er, at vi går væk fra den tåbelige »grønne«, »post-industrielle« økonomiske politik, som i øjeblikket er ved at kvæle Europa, og i stedet forbedrer infrastrukturen i trekantsområdet og spiralarmene, så den »Produktive Trekant« kan blive et effektivt teknologisk lokomotiv for hele Eurasien.

Den faktiske udvikling af Eurasien vil ske gennem et *trevejs* forløb i strømmen af handel og investeringer. Lad mig illustrere det med et eksempel. Kina skal bygge ca. 100.000 km nye jernbanelinier, rundt regnet 1.000.000 km nye asfalterede veje og tusindvis af kilometer nye eller forbedrede kanaler for at have et blot nogenlunde tilstrækkeligt internt transportsystem. Det bliver nødvendigt at anskaffe enorme mængder af tungt udstyr til disse byggeprojekter. Fabrikker, der producerer cement, stål, jernbaneskiner og andre komponenter, må forbedres og udvides. En stor del af det nødvendige tunge udstyr kunne fremstilles af fabrikker i Rusland og Ukraine, hvis man her moderniserer produktionen med de mest avancerede produktionsanlæg. Værktøjsmaskiner og andre avancerede teknologier til moderniseringen af den tunge

industri i Rusland og Ukraine kan f.eks. komme fra Tyskland [eller Danmark].

Ved at etablere et sådant trevejs-samarbejde opnår vi en selvforstærkende effekt, hvor en forholdsvis lille mængde højteknologi får stor betydning for opbygningen af den nødvendige infrastruktur. Finansieringen af denne type »trevejshandel« kunne tilrettelægges af en passende international udviklingsbank, i nært samarbejde med de involverede landes nationalbanker. Der kunne f.eks. oprettes en »Eurasisk Udviklingsbank« til formålet. Den grundlæggende udformning af de nødvendige institutionelle rammer blev fremlagt af Lyndon LaRouche helt tilbage i 1975-76 i forslaget til en »International Udviklingsbank«. Disse rammer skal erstatte det ruinerede og diskrediterede system baseret på den Internationale Valutafond (IMF), Verdensbanken og GATT.

Fælles interesser contra det »store spil«

Der er ingen tvivl om, at den her skitserede »Nye Silkevej«, det eurasiske infrastrukturprogram, faktisk kan gennemføres. Det vil fungere.

Vore modstandere ved selvfølgelig også godt, at planen vil fungere, og derfor handler de derefter. Se bare på kortet over vores forslag til det eurasiske infrastruktur-netværk, og sæt en cirkel omkring de regionale konflikter, krige og store brændpunkter, hvor britisk efterretning spiller sit beskidte geopolitiske spil!

Vi har nået et punkt, hvor alle europæiske og asiatiske landes overlevelse faktisk afhænger af, om den »Nye Silkevej« virkeliggøres. Hvis vi ønsker at overleve, må den djævelske venetiansk-britiske geopolitiske manipulation knuses – inklusive det nytteløse affaldsprodukt, som kaldes de Forenede Nationer. I stedet skal der opbygges et ægte fælleskab mellem nationerne, et »interessesfællesskab« mellem suveræne stater, der er baseret på universelle principper for menneskelig udvikling.

Lad mig give et par eksempler. Se på Mellemøsten, korsvejen mellem Europa, Asien og Afrika. Her vil én af de store jernbanelinier passere og forbinde 700 millioner europæere med mere end 700 millioner afrikanere og 3 milliarder asiater.

Fredsprocessen i Mellemøsten, hvor Schiller Institutet har spillet en vis rolle som katalysator, har sat spørgsmålet om et »interessesfællesskab« på den internationale dagsorden. Enten iværksættes store infrastrukturprojekter, eller også bliver der krig. Ferskvand er nøgleordet. Vi vil *skabe* ferskvand – kunstige floder! Og med dem vil vi skabe frugtbare landbrugsområder, hvor der i dag er ørken. Det er meget enkelt: Vi har brug for ca. 7 kilowatt-timer elektrisk energi til at producere én kubikmeter ferskvand ved afsaltning af havvand. Desuden behøver vi nogle kilowatt-timer til at pumpe vandet derhen, hvor der er behov for det. Hvis vi som en start skal *fordoble* den nuværende mængde af tilgængeligt ferskvand i området, får vi brug for ca. 5 gigawatt i alt. Det er ikke meget, det

er let nok! Vi tager en snes højtemperaturkernereaktorer (HTR) af den type, som er let at masseproducere og transportere. Vi installerer dem gruppevis langs to havvandskanaler, der hurtigst muligt iværksættes som højt prioriterede projekter: Kanalen Middelhavet – Det døde Hav, og kanalen Det røde Hav – Det døde Hav. Der hvor HTR'erne er placeret, bygger vi agro-industrielle centre, hvor energien anvendes til at afsalte vand til intensiv planteavl i ørkenen, samt til industri og boligkvarterer, som snart bliver til større byer. Når der er brug for mere energi, sætter vi flere moduler op.

Hermed starter vi en sand kulturel revolution. Ferskvand skabt gennem videnskab har samme betydning for den fattige i Mellemøsten, som det elektriske lys havde for den russiske bonde!

Lad os kaste et kort blik på Kina. Her har vi en særdeles kompliceret situation – et land med enorme problemer, men også et kæmpe potentiale. Kina er næsten det eneste land i verden i dag, hvor rigtigt store infrastrukturprojekter er under opbygning. Det er det eneste sted, hvor kernekraft bliver videreudviklet og, som allerede nævnt, hvor nye byer bliver planlagt. Disse projekter er slet ikke tilstrækkelige, men de er betydelige og afspejler, at der i Kina findes en modstand imod at begå det samme nationale selvmord, som har fundet sted i andre lande med god hjælp af George Soros og Jeffrey Sachs.

Lad mig give et eksempel. For nogle år siden blev den sidste del af jernbaneforbindelsen mellem Sinkiang og Kasakhstan færdig, og dermed blev den såkaldte »Anden eurasiske Landbro« formelt åbnet. Dette er et kinesisk kort over de to eurasiske landbroer, der går fra Stillehavet til Atlanterhavet. Ifølge kortet går den Anden eurasiske Landbro igennem den tidligere hovedstad Xian, videre gennem Lanzhou og Urumchi-provinserne til Kasakhstan og så nordpå til Rusland. Her støder den øst for Uralbjergene til den Transsibiriske Jernbane og går videre via Moskva, Warszawa og Berlin hele vejen til Rotterdam ved Atlanterhavet. Det er faktisk ikke så længe siden, at de første containere ankom til Rotterdam efter at have gjort den lange rejse fra Kinas østkyst.

I Kina ser man meget bevidst denne Anden eurasiske Landbro som et led i planerne for en ny Silkevej. Man ser det som en måde at åbne det indre af Kina for euro-pæisk påvirkning, og som en måde at udvikle tættere forbindelser mellem Kina og Kasakhstan og de central-asiatiske republikker. Dermed også indirekte forbindelser til de arabiske lande i Mellemøsten, hvilket er vigtigt for den store islamiske befolkning i den vestlige del af Kina. På den anden side åbner den Anden eurasiske Landbro en ny dimension for de mulige forbindelser mellem Kina og Rusland. Samtidig udgør landbroen en endnu ubesvaret udfordring til Kina, om hvorvidt landet har modet til at gå videre med en ægte, gennemgribende industrialisering og urbanisering af landbrugs-områderne. Det emne har vi har behandlet i et program-udkast med titlen

»Kinas renæssance«.

Mit sidste eksempel skal være fra det tidligere Sovjetunionen, i særdeleshed de tættest industrialiserede områder i f.eks. Rusland og Ukraine.

Det er en kendt sag, at en stor del af den industrielle produktion i det tidligere Sovjetunionen var knyttet til våbenfremstilling. Det er i særdeleshed sandt for den mest moderne og effektive del af industrien. Nu da våbenproduktionen er stærkt reduceret, hvordan skal disse industrier så overleve?

Hvis vi ønsker at bevare denne sektors produktive potentiale – Ruslands og Ukraines største økonomiske aktiv – er der kun én måde at gøre det på: Vi må erstatte sovjettidens gigantiske våbenproduktion med en dirigistisk økonomisk genopbygningsindsats af nogenlunde *samme størrelsesorden*. Opgaven vil være en fuldstændig rekonstruktion af SNG-landenes grundlæggende infrastruktur ved hjælp af de mest avancerede teknologier, der er tilgængelige eller kan udvikles. Det er netop med en sådan opgave, at forsknings- og udviklingskapaciteten og den avancerede maskinbygnings-kapacitet i den militær-industrielle sektor kan udnyttes bedst muligt.

Dette er ikke kun vigtigt for Rusland og Ukraine. Vi har også brug for deres videnskabelige, teknologiske og industrielle potentiale til at løse problemerne i verden *udenfor* det tidligere Sovjetunionen. Lad mig give et par eksempler fra »huskesedlen« over vigtige opgaver:

1) Udvikling af systemsikre kernekraft-moduler samt faciliteterne til at producere dem i stort antal. Udvikling af forskellige former for fusionsenergi, der vil være den vigtigste energikilde i det 21. århundrede. Udvikling af fusionsfremdrift til interplanetære rumrejser.

2) Udvikling og bygning af forskellige typer atomdrevne skibe til at imødegå behovet fra en udvidet verdenshandel, særligt i områderne omkring Stillehavet og Det indiske Ocean. I den forbindelse skal der også udvikles avancerede fremdriftssystemer til højhastigheds-skibe.

3) Konstruktionen af næste generation af magnetsvævetogssystemer, der er velegnet til automatiseret godstransport med stor trafiktæthed. I Ukraine er der f.eks. udviklet en ny form for selvstabiliserende magnetsvævetogssystem, der kan have revolutionerende betydning for bl.a. transportområdet.

4) Udvikling af superoverlydsfly til transport af passagerer mellem Amerika, Afrika, Europa og Asien ved hastigheder på Mach 4-6. Udvikling af andre hidtil ukendte flytyper.

5) Indføring og anvendelse af »dirigeret energi-teknologi«: Lasere, partikelstråler, kraftige mikrobølger m.v. til forarbejdning og produktion i industrien.

6) Udvikling af revolutionerende metoder indenfor optisk biofysik til diagnostisering og behandling af sygdomme. Også indenfor dette område var det tidligere Sovjetunionen førende, hvilket Gurvich-skolens arbej-

de beviser. Vi har brug for dette potentiale i den livsvigtige kamp imod AIDS og den stigende fare for et »biologisk ragnarok« fra pandemiske sygdomme.

Videnskabens betydning

Jeg vil til slut berøre et dybere aspekt af det interessefællesskab blandt de eurasiske nationer, som vor »Nye Silkevej« skaber.

For cirka 550 år siden blev der i de første faser af den europæiske renæssance gjort en opdagelse, der blev starten til det, vi kalder moderne videnskab. Fra da af, var den skabende proces, med hvilket mennesket øger sin beherskelse af naturens kræfter og bryder eventuelle grænser for sit befolkningspotentiale, et forståeligt begreb, *en kommunikerbar idé*.

Nu, 550 år senere, ved *hele verden*, at de langtrækken-de bølger af videnskabeligt og teknologisk fremskridt, som renæssancen medførte, lagde grunden til den hurtig-ste og længst varende *forbedring* af menneskenes gennemsnitlige leveforhold. Uden sidestykke i menneskets historie. Kun nogle få navlebeskuende miljøflippere, der aldrig har oplevet verden udenfor tv-apparatet, har endnu ikke helt fattet det. Men tag til udviklingslandene, til Afrika, til Asien, til Sydamerika og I vil se, hvordan folk dér tørster efter teknologi, hvor meget de ønsker at bygge fabrikker, jernbaner og kraftværker, hvor højt de ønsker, at deres børn bliver videnskabsmænd, ingeniører o.s.v.

Problemet er det faktum, at det store flertal af verdens befolkning, som oprigtigt ønsker videnskabeligt fremskridt, ikke selv ved, hvad videnskab egentlig er for noget. De ved kun, at videnskab på en eller anden måde er kilden til fremgang, velstand og magt. Det er som én, der hver morgen spiser et æg, men aldrig har set en høne.

Her ligger det vigtigste aspekt i Eurasiens historie, og paradokset i Peter d. Stores europæisering af Rusland. Det er også Kinas paradoks i dag, og Japans og den arabiske verdens paradoks. Det er såmænd også paradokset for vores degenererede vestlige samfund. Endda et paradoks for størstedelen af vores videnskabsmænd, der pga. deres aristoteliske skoling heller ikke forstår, hvad videnskab er.

Det angiver også det store ansvar, der ligger på de få af os, der *kender* eller *er begyndt at begribe* hemmeligheden bag videnskab. Hemmeligheden bag renæssancen. For uden den er vores civilisation dømt til undergang.

Men vor opgave er måske ikke helt så tung, ikke så overvældende, som det ved første øjekast kunne se ud til. Lad mig slutte med en relevant lille opdagelse.

Hvis vi graver ned i de store civilisationers litteratur, finder vi en overflod af ordsprog, lignelser og fabler, eller »visdomsord« som de også kaldes. De kan ofte spores helt tilbage til de allertidligste tider. De blev overleveret fra generation til generation, fra forældre til børn, som en slags morallære. I Vesten kender vi alle Æsops fabler, der blev samlet i den form vi kender i dag omkring 550 f.Kr.

Den jødiske og kristne bibel er fyldt med lignelser og metaforer. I den sammenhæng er det interessant, at Erasmus af Rotterdam og andre under den europæiske renæssance, udover at skrive deres egne historier, også gjorde sig stor umage med at samle og omarbejde tusinder af ældgamle fabler og lignelser. Også i begyndelsen af Weimar-klassikken i Tyskland førte digteren Gotthold Lessing an i en genoplivelse af denne tradition.

Vi finder samme tradition i den arabiske litteratur, i sanskrit-kulturen i Indien, i den kinesiske kultur osv. Mon ikke vi med dette fænomen kommer meget tæt på selve sprogets og den menneskelige kulturs oprindelse.

I denne forbindelse er Kina særlig interessant. Det kinesiske sprog er meget rigt på, hvad de selv kalder »*cheng-yu*«, korte idiomatiske (sprogligt særegne) udtryk, der næsten alle består af præcist fire tegn i det kinesiske skriftsprog. Der er mange tusinde af dem, og mange af dem er meget gamle. I de fleste tilfælde er oprindelsen ukendt. Der er dog et betydeligt antal *cheng-yu*, der er forbundet til nedskrevne fabler.

Lad mig give et typisk eksempel. Der er et *cheng-yu*, der direkte oversat hedder: »Rid hest, duft blomst«. Hvad betyder det egentlig? Her er den tilsvarende fabel:

»Der var engang en ung mand, der havde en slemt deform eller skadet fod, således han ikke kunne gå normalt. Men den unge mand drømte om at finde sig en smuk ung pige til hustru. Han bad en ven om hjælp til at finde en sådan pige. Nu kendte vennen faktisk en meget smuk pige, der desværre havde en deform, grim næse. Denne pige ønskede sig inderligt en smuk husbond. Derfor besluttede vennen at bringe de to sammen. Han gav den unge mand besked på at sætte sig på en hest og ride forbi døren til det hus, hvor pigen boede. Og vennen arrangerede, at pigen skulle stå ved døren og holde nogle blomster op foran næsen, som nød hun deres dejlige duft.

Allerede ved dette første møde blev de unge forelskede. Pigen syntes, at den unge mand på hesten så så stærk og mandig ud; og den unge mand kunne ikke modstå det romantiske syn af pigen, der duftede til blomsterne.

Ægteskabet blev hurtigt arrangeret, men det var først ved brylluppet, at de to unge så hinanden, som de virkelig var. Men så vidste de begge, hvad der var sket. Det er denne fabel, der er sammenfattet i formelen: »Rid hest, duft blomst«.

Her har vi i den simplest tænkelige form, ikke kun en metafor, men en særlig slags metafor; et mikrokosmos af det vi kalder *den sokratiske metode*. Ironien i historien fås til at reflektere over, hvorledes den simple, almindelige måde at tænke på får os til at forveksle skinnet med virkeligheden. Selve denne refleksionsproces viser, at vi er i stand til at tænke på *et højere niveau* og befri os selv fra slavisk aristotelisk tankegang. Det er derfor, vi finder glæde i historien.

Tænk et øjeblik tilbage på processen; ændringen, der fandt sted i dit hoved, mens du hørte historien. Denne

ændring er en *idé*, der ikke kan udtrykkes direkte med ord, men kun genkaldes med metaforer. Udtrykket »rid hest, duft blomst« knytter på en lovmæssig og koncentre-ret måde et navn til denne ændring, til det øjeblik af opadgående bevægelse i sindet. Derfor betegner og vækker dette *cheng-yu* »rid hest, duft blomst« atter og atter den samme sokratiske idé, som den oprindelige forfatter skabte og navngav.

Jeg burde nok tilføje, at firetegnssætningen er karakteristisk for antik kinesisk digtning, i særdeleshed den store poesisamling »*Shi-jing*«, der blev nedskrevet omkring 1000 f.Kr. Firetegnssætningen fremviser ofte en god poetisk sætnings metrik. Det viser sig faktisk også, at det oprindelige harmonisystem, som den kinesiske digtning er bygget på, er dyadisk, dvs. med en sidestilling af par. Dette fjerner meget af mystikken i brugen af yin-yang.

Det afgørende punkt er, at *cheng-yu* tydeligvis var produktet af en systematisk udvikling og udvidelse af den kinesiske sprogkultur; en proces, hvor frembringelsen og navngivningen af nye begreber sker på en logisk sammenhængende måde ved brug af den sokratiske ironi. Denne sammenhæng eller helhed i metoden er i sig selv en højere begrebsform, der optræder som en slags invariant i den harmoniske opbygning af det talte sprog.

Det er nøjagtig samme form for proces, der skaber videnskabelige fremskridt! Det er nøjagtigt det, den tyske matematiker Bernhard Riemann beskriver i sin knusende tilbagevisning af Immanuel Kant; det er nøjagtigt det samme, som matematikeren Georg Cantors arbejde dre-

jer sig om. På en måde er videnskab en rigorøs fortsættelse af sprogets udvikling.

Videnskab udvikles ved det, Riemann kaldte »hypotesens poesi«: En hvilken som helst tilegnet viden og teknologisk praksis skal drives ud i sin yderste konsekvens, hvor de underliggende paradokser og fejlslutninger, som derved bringes op til overfladen, kan underkastes samme sokratiske ironi som den, vi så i »celleform« i det kinesiske eksempel. Derfor: »Rid hest, duft blomst«. Videnskaben er blevet beriget med et nyt begreb, en ny kvalitet af hypotese! Denne proces, hvor den eksisterende viden systematisk drives til sin yderste grænse, er i virkeligheden selve udviklingen af menneskets produktive formåen; af menneskets aktivitet i universet. Den forudsætter en fortsat kvantitativ og kvalitativ forøgelse i befolkningens forbrug og en fortsat forbedring af uddannelsen, så nye velbegrundede hypoteser, opdaget af enkelte individer, kan optages og udnyttes af hele samfundet i form af teknologisk fremskridt. Det nødvendiggør infrastruktur m.m.

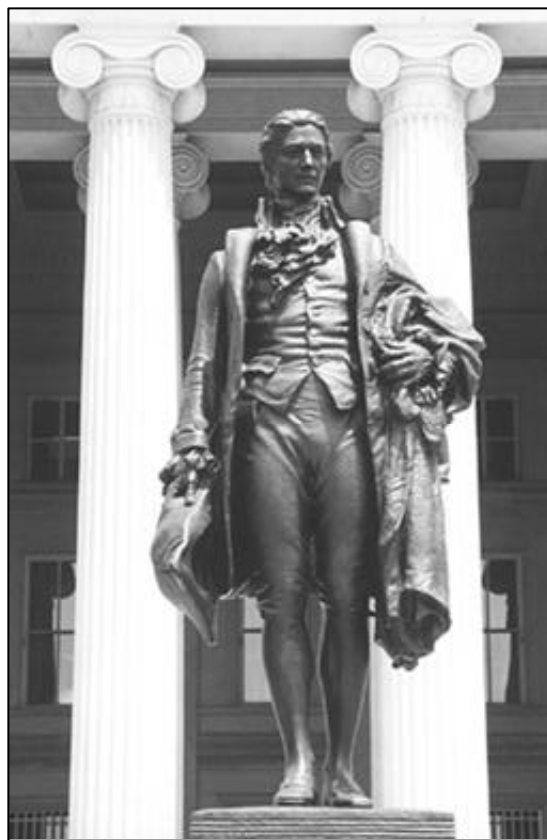
Vi er således kommet til enden på vores lange rejse langs den »Nye Silkevej«. Forøvrigt har min lille kinesiske historie en lykkelig slutning. Det unge par var i stand til at grine af sig selv, og de levede meget lykkeligt resten af deres dage. Således må vi også håbe, at de eurasiske lande og resten af verden kan leve sammen, ved at pleje og udnytte det potentiale for kreativ aktivitet, der – med ordsprogenes og fablernes almengyldige sandhed som bevis – tilhører hvert eneste menneske på denne klode.

Medlemmer af LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, synger under en konference i Berlin i december 2005.

Finansieringen af et økonomisk opsving:

Hamiltonsk kreditskabelse

Alexander Hamilton (1757-1804)

De forenede Staters første finansminister, Alexander Hamilton, var foregangsmand for brugen af omfattende statsskaber, nationalbanksudstedte kreditter til udviklingen af landbrug, industri og infrastruktur. Andre lande har på forskellige tidspunkter i deres historie anvendt lignende metoder. Det gjorde de fleste vesteuropæiske lande bl.a. under genopbygningen efter 2. Verdenskrig. Men det bedste eksempel på »hamiltonsk bankpraksis« er dog stadig Alexander Hamiltons egne aktiviteter som den unge nations første finansminister, hvor han havde hovedansvaret for dannelsen af USA's første nationalbank.

Den blev stiftet ved lov i februar 1791 og fungerede i 20 år som USA's største forretningsbank. Med dens hjælp fik Hamilton i løbet af kort tid bugt med den unge nations gigantiske gældsproblem og skabt en høj økonomisk vækst.

For at forstå den første nationalbanks egentlige betydning, må vi se nærmere på Hamiltons dristige og geniale strategi. Det var hans mål at konsolidere den amerikanske føderation som en ægte nationalstat med en institutionaliseret politik til fremme af landets økonomiske ydeevne og velstand.

I 1790 havde landet omkring tre millioner indbyggere, og en gældsbyrde på 79 millioner dollar. Det var et voldsomt beløb dengang. En stor del af gælden var udenlandsgæld, som havde hobet sig op pga. uafhængighedskrigen. Hamilton traf en beslutning, som fik afgørende betydning for USA's fremtid. Forbundsrege-

ringen skulle overtage alle forpligtelser for både ind- og udenlandsgæld, inklusiv den krigsgæld de enkelte delstater havde opbygget.

Til det formål blev der, på baggrund af en helt ny lov, Finansieringsloven af august 1790, udstedt statsobligationer modsvarende den samlede gæld. Det var hovedsageligt langfristede obligationer med en lav, fast rente. For en tredjedel af gældens vedkommende, blev rentebetalingen udskudt i ti år. Den akkumulerede ubetalte rente blev så dækket ind gennem udstedelsen af treprocents statsobligationer.

Både inden- og udenlandske kreditorer var i realiteten tvunget til at acceptere en usædvanlig lav rente. Til gengæld var gælden nu garanteret af en forbundsregering, der med baggrund i en realøkonomisk vækstpolitik var fast besluttet på at både forrente og afvikle gælden. Kreditorerne i ind- og udland var i almenhed ganske fornøjede med denne ordning. Gælden havde i sin oprindelige form været så godt som ubetalelig.

Finansieringsloven af 1790 anviste ikke blot bestemte af skatteministeriets indtægter til betaling af renterne på den nye statsgæld, men gjorde det også muligt at oprette en »købsfond«, der skulle støtte kursen på statsobligationerne. De var efter Hamiltons ønske frit omsættelige, og fonden skulle om nødvendigt opkøbe dem på det frie marked. Da der alligevel ikke var tilstrækkelige midler til sådanne opkøb, blev der opfundet andre metoder til at støtte kursen. Det var vigtigt at fastholde obligationernes markedsværdi. Hamiltons geniale stra-

tegi gik nemlig ud på at forvandle gælden til egentlige kreditter til at udvide den økonomiske aktivitet. Ved at sikre en fordelagtig markedsværdi på statsobligationerne, kunne disse anvendes som gangbart betalingsmiddel, i hvert fald ved store forretningstransaktioner. Før nationalbankens etablering havde USA ingen national papirvaluta. Det almindelige betalingsmiddel var guld (guldmønter), samt forskellige banknoter af skiftende kvalitet udstedt af de private banker i de enkelte delstater.

I december 1790 fremlagde Hamilton sin berømte »Beretning om en Nationalbank« for den amerikanske kongres. Han foreslog etableringen af en national forretningsbank, som skulle gøre det muligt at »udvide landets aktive eller produktive kapital ved hjælp af den kreditværdi, der kan skabes gennem bankens virksomhed«. Banken skulle bl.a. have følgende funktioner:

1) Den skulle arbejde som en stor forretningsbank under opsyn af finansministeren. Selv om Hamilton var imod en direkte daglig regeringskontrol med banken, lagde han vægt på, at »en regerings naturlige vægt og indflydelse altid vil sørge for, at dens ønsker vil blive fulgt langt hen af vejen«.

2) Nationalbanken skulle være hoveddepot for finansministeriets indtægter, regeringens primære finansinstitution og forestå alle de statslige pengetransaktioner i landet.

3) Den skulle yde kredit både til staten og private kunder.

4) Nationalbanken skulle have bemyndigelse til at udstede pengesedler, der med statsobligationer som sikkerhed var omvekselige med guld. Disse pengesedler skulle tjene som lovligt betalingsmiddel, og dermed øge mængden af tilgængelig valuta i økonomien. Under velordnede finansielle forhold var de eksisterende guldreserver tilstrækkelige til at garantere en langt større mængde papirpenge.

Med etableringen af nationalbanken ønskede Hamilton at konsolidere USA's finanssystem og gøre det fri af inden- og udenlandske bankfolks særinteresser. Han ville omdanne finansministeriets værdier til aktive kreditkilder for økonomien, og dermed tilføre den hurtigt voksende økonomi tilstrækkelige mængder af stabil valuta.

Den første nationalbank indfrie forventningerne langt hen af vejen. Men succesen skyldtes ikke kun finansielle manøvreringer. Nøglen til det hele var Hamiltons planer om at skabe en hurtig tilvækst i den amerikanske økonomis reelle fysiske produktivitet gennem forbedringer i infrastruktur, landbrug og industri. Denne politik er sammenfattet i Hamiltons »Beretning om Industrien«, som blev forelagt kongressen i december 1791. Faktisk fremstår den »hamiltonske nationalbanks metode« først helt tydelig, når vi kombinerer »Beretning om en Nationalbank« med »Beretning om Industrien«.

Det er typisk for Hamiltons måde at takle problemerne på, at han som finansminister, et embede der normalt

antages at beskæftige sig med finansielle sager, også påtog sig et ledende ansvar for udviklingen af den fysiske, produktive side af økonomien.

Beretning om Industrien understregede to hovedpunkter: For det første påviste Hamilton, at udviklingen af industri er nøglen til at øge den samlede produktivitet i økonomien. For det andet, at det er en af regeringens vigtigste opgaver at opmuntre og støtte selektivt udvalgte produktive aktiviteter, som er gavnlige for den almene velfærd og økonomien som helhed. Det er Nationalbanken et magtfuldt instrument til.

Med baggrund i statens ansvar for at opmuntre industriproduktionen foreslog Hamilton en række konkrete tiltag. Et af de vigtigste var udstedelsen af øremærkede, billige nationalbankkreditter til aktiviteter, der blev anset gavnlige for økonomien som helhed. Det gjaldt især etableringen af nye industrigrene. Derudover foreslog Hamilton subsidier til hjemlige produkter og indførelsen af en beskyttende told på importerede industrivarer, så de hjemlige produkters konkurrenceevne på hjemmemarkedet kunne sikres. Hamilton gennemgik desuden forskellige indgreb med det formål at reducere eksporten af råvarer, for i stedet at opmuntre en indenlandsk forarbejdning, der kunne øge deres værdi. Flere forskellige foranstaltninger blev foreslået, som gennem præmier, støtte og statsbeskyttelse skulle stimulere nye opdagelser og forbedringer. Endelig blev opmærksomheden rettet mod statsfinansierede forbedringer i transportinfrastrukturen, som blev anset for afgørende for væksten i både landbrug og industri.

I Nationalbankens første årti oplevede USA en helt ekstraordinær økonomisk vækst. Statens indtægter, som primært kom fra importtold i de første år og senere i stigende grad fra skatter, fordobledes mellem 1792 og 1796, og endnu en gang mellem 1796 og 1808. Der var stort overskud i statskassen, og i tiden op til opløsningen af USA's første nationalbank i 1811 og USA's anden krig med Storbritannien i 1812 blev statsgælden gradvist reduceret med 50 procent. Selv om pengemængden voksede betydeligt, var der kun en yderst ringe eller slet ingen inflation.

Den hamiltonske nationalbanks metode har altid været et særdeles kontroversielt politisk spørgsmål. Også internt i USA. Lige siden uafhængigheden har der været – og er stadig – kredse som ikke ønsker, at De forenede Stater skal være en stærk nation. Således blev Alexander Hamilton myrdet af en notorisk britisk agent, Aaron Burr, i 1804, og Nationalbanken blev lukket i 1811. Den anden nationalbank blev oprettet i 1817, men lukket igen af en svoren modstander af Hamiltons politik, præsident Andrew Jackson. Endnu har USA ikke fået sin tredje nationalbank.

Alligevel har Amerika i krisetider altid haft en tendens til at vende tilbage til Hamiltons principper i en eller anden form. Denne tendens kan vise sig som en afgø-

rende faktor i den nuværende situation. Hamiltons principper blev atter taget i anvendelse under den amerikanske borgerkrig, da Henry Carey rådgav Abraham Lincoln i forbindelse med udstedelsen af de berømte »greenbacks«, som Unionen finansierede krigen med. Og som en reaktion på den store depression i begyndelsen af 1930'erne blev de hamiltonske principper atter taget i brug. Det var udstedelsen af massive statslige kreditter, kombineret med statsstøtte til genopbygningen af nøgleindustrier og ansættelsen af ledig arbejdskraft i store statsfinansierede infrastrukturprojekter, der bragte USA ud af depressionen.

Etableringen af Finansieringsselskabet til Genopbygning, RFC (Reconstruction Finance Corporation), i januar 1932 afspejlede den finansielle side af den hamiltonske tradition. RFC blev etableret som en slags bankinstitution i lighed med de store handels- og investeringsbanker. Dog med den undtagelse, at den fungerede som en repræsentant for den amerikanske regering. Den var autoriseret til at udstede pengesedler, obligationer og andre gældspapirer, alle med garanti fra den amerikanske stat. Oprindeligt med en øvre grænse på 500 millioner dollars, men i løbet af nogle måneder steg den til 2.300 millioner dollars. Det var mere end en tredjedel af alle penge i omløb på daværende tidspunkt. Finansministeren var autoriseret til, hvis RFC ønskede det, at overtage enhver af RFC's forpligtelser. De penge, der på denne måde blev tilgængelige for RFC, blev udlånt direkte til jernbaner, banker og firmaer, og gennem landbrugsministeriet til landbrugssektoren, der led gevaldigt under depressionen.

Alt dette skete naturligvis under voldsomme protester fra Den føderale Bank, som siden sin etablering i 1913 havde fungeret som Wall Streets og finanshusenes lydige repræsentant. Føderalbanken kom i denne periode under streng kontrol fra finansministeriet.

Etableringen af Tennessee Valley Authority, TVA, i 1933 er et godt eksempel på den anden, fysiske side af den hamiltonske genrejsningspolitik. TVA var et stortilet udviklingsprojekt med ca. 200.000 ansatte. Datidens største selskab. Over to årtier blev Tennesseedalen fuldstændig forvandlet. Der blev bygget 20 dæmninger til elektricitetsproduktion og overrissling. Enorme landbrugsområder blev elektrificeret, og den billige energi blev bl.a. anvendt til udvikling af den agro-kemiske industri, der i løbet af få år beskæftigede over en halv million mennesker. På trods af de enorme statslige investeringer i TVA, fik staten alle sine penge hjem igen, endda indtil flere gange, gennem en anseelig øgning i skatteindtægterne fra både privatpersoner og virksomheder som resultat af hele regionens enorme velstandsudvikling. Atter en bekræftelse på Hamiltons politik.

Det må dog tilføjes, at Roosevelts »New Deal« på ingen måde repræsenterede Hamiltons principper i sin oprindelige form. Men kombinationen af statsskabte kreditter

sammen med en »dirigistisk« kanalisering af investeringer ind i områder og projekter, der førte til en øgning af økonomiens fysiske produktivitet, havde sin rod i den hamiltonske nationalbankspolitik.

Der er som regel to indvendinger mod de hamiltonske metoder. For det første, at de skulle være »dirigistiske«, »interventionistiske« eller ligefrem »totalitære«, fordi de griber ind i »de frie markeds kræfter« og giver staten en enorm økonomisk magt. For det andet, at udstedelsen af »fiatkredit« til produktive investeringer skulle skabe inflation.

Hamiltons metoder indebærer ganske rigtigt en høj grad af statslig indgriben i økonomien. Men lad være med at fremmane et kommunistisk eller stalinistisk spørgsmål. Det var Amerikas forenede Stater – »frihedens land« – der blev opbygget ved hjælp af beskyttende told og »dirigistiske«, hamiltonske metoder. Det samme gælder med visse modifikationer alle andre industrinationer, inkl. Frankrig, Tyskland og Japan. Ja, endog selveste England, selv om de britiske thatcherister i dag elsker at prædike frihandel overfor andre.

For det andet kan man gøre sig den historiske iagttagelse, at en dyb økonomisk krise uundgåeligt ender med en eller anden form for regeringsindgreb. Spørgsmålet er ikke, om det vil ske, men alene hvilken form et sådant indgreb vil få. Her kan vi lære noget af Weimar-Tysklands tragiske historie. I 1931-32 blev der fremsat konkrete forslag til at redde den tyske økonomi gennem produktiv kreditskabelse og en række statslige investeringer i infrastrukturen. Forslagene kom fra industrimanden Heinrich Dräger og Wilhelm Lautenbach, der var embedsmand i det tyske økonomiministerium. Forslagene fik støtte fra en række ledere i den tyske fagbevægelse. Men planerne blev skudt i sæk af et hylekor med Hjalmar Schacht i spidsen, der stemplede dem som »inflationære« og »uacceptable«. Schacht var nær ven med chefen for Bank of England, Montagu Norman, og de angloamerikanske finans kredse bag Versailles-Traktaten var helt imod en genrejsning af Tyskland i det hele taget.

Ironien er naturligvis, at Schacht som Hitlers finansminister senere forsøgte at anvende lignende metoder til at skabe kreditter til finansiering af den nazistiske krigsøkonomi. Bl.a. gennem udstedelsen af de såkaldte MEFO-veksler. Forskellen var, at Lautenbach og Dräger ønskede at stoppe Hitler og redde Weimar-republikken. Schacht og hans angloamerikanske finansvenner ønskede at bringe Hitler til magten. Hitlers succes med at afskaffe massearbejdsløsheden og sætte gang i produktionen i naziregimets første år var helt baseret på programmer og ideer, som var tyvstjålne fra hans politiske modstandere. Med politistatsmetoder blev oprindeligt produktionsorienterede planer omdannet til slavearbejdsprogrammer til krigsmobilisering. Udstedelsen af store mængder MEFO-veksler og andre kreditskabende

foranstaltninger blev spildt på militærproduktion, og blev derfor ikke »betalt« tilbage gennem en sund værditilvækst i økonomien. »Tilbagebetalingen« kom i stedet i form af millioner af menneskers kød og blod.

Hvad angår inflation, er det helt afgørende, hvordan den ekstra »fiatkredit« anvendes. Det er en grundlæggende forudsætning for en fremgangsrig hamiltonsk politik, at nye penge kun sættes i omløb gennem lån og statslige investeringer, der umiddelbart afstedkommer en øget produktion af materielle værdier. Med andre ord, én ny dollar i omløb skal skabe en øgning i den materielle produktion i økonomien svarende til én dollar eller mere. Det betyder f.eks., at udstedelsen af nye penge ikke må anvendes til at dække statens løbende udgifter til administration eller til rent finansielle operationer. Før eller senere vil den nyudstedte pengemængde naturligvis ende i den samlede pulje af finansielle aktiviteter, og dermed øge den totale pengemængde, der er tilgængelig for såvel produktive som uproduktive formål. Det vigtige er, at den nyskabte kredit når at gennemløbe mindst ét kredsløb af udvidet fysisk produktion, inden den ender i den almene »pulje«.

En lang række andre forholdsregler med hensyn til skat, told og rentesatser er også påkrævede, men de kan alle føres tilbage til det samme grundprincip.

I 30'ernes store depression var det let at sikre, at den nyudstedte kredit bevirkede en umiddelbar realøkonomisk udvidelse. Der var dengang en kolossal mængde ubeskæftiget arbejdskraft og underudnyttet produktionskapacitet, som omgående kunne sættes i arbejde.

Det er mere interessant at studere brugen af hamiltonske metoder, når en sådan pulje af uudnyttet kapacitet ikke er til stede. I så fald bliver den fysiske udvidelse en direkte funktion af det videnskabelige og teknologiske fremskridt, der hele tiden gør nye ressourcer tilgængelige, og skaber nye »frihedsgrader« for den produktive aktivitet. Den hamiltonske politik er derfor uløseligt sammenknyttet med at fremme uddannelse og videnskabelig forskning, og med statsstøttede projekter – f.eks. højteknologisk infrastruktur, udforskning og kolonisering af rummet, udvikling af kernekraft osv. – som accelererer det teknologiske fremskridt og fører til »indsprøjtning« af nye teknologier i økonomien som helhed.

Hamiltonsk finansiering af Den eurasiske Landbro

Etableringen af Den eurasiske Landbro er en så gigantisk opgave, at en statslig finansiering bliver en simpel nødvendighed, hvis projektet overhovedet skal realiseres. Med baggrund i de historiske fortilfælde, vi her har skitseret, er det kun naturligt, at det bliver den hamiltonske metode, der skal finansiere hovedparten af de utallige projekter, som landbroen indebærer.

Ved et typisk projekt i f.eks. Asien, vil der være en lille, men vigtig, mængde højteknologiske produkter, som

skal importeres udefra. Denne import skal betales med lavtforrentede, langfristede lån. Ellers bør hovedparten af det udstyr og de materialer, der anvendes til de nationale projekter, leveres af landenes egne industrier, ligesom arbejdskraften skal komme fra den nationale arbejdsstyrke. Til finansiering af de nationale projekter må de en-kelte landes kredit- og banksystemer reorganiseres i overensstemmelse med de beskrevne hamiltonske principper. Alene i den indledende fase vil landbroprojektet som helhed kræve en kreditudvidelse på adskillige billioner dollars.

»Men skaber det ikke inflation?« lyder atter det nervøse spørgsmål. Svaret er det samme som før: Det afhænger af, hvad disse nye kreditter anvendes til. Der er intet lettere end at skabe penge. Hver eneste dag skaber centralbanker verden over gigantiske mængder af penge. Desværre gør de det ikke for at øge produktionen af reelle værdier. Disse penge går næsten udelukkende til næring af spekulation og vækst i ikke-produktive ydelser. Hertil skal så lægges de billioner af dollars i kunstige kreditter, som den vestlige verdens finanssystem skaber i forbindelse med derivatboblen. Denne ukontrollerede spekulationsbaserede krediteksponering skal stoppes, og bemyndigelsen til at udskrive og kontrollere kreditter må lægges tilbage til de suveræne regeringer. Der skal etableres en sammenhæng mellem udskrivningen af nye kreditter og skabelsen af nye materielle værdier.

Derfor må de fleste landes centralbanksystemer ændres radikalt. De nuværende centralbanker, inkl. den amerikanske Føderalbank, må omdannes til nationalbanker, der kan forestå skabelsen af produktive kreditter, som sikrer en reel forøgelse af nationaløkonomien baseret på videnskab og nye teknologier.

De forskellige landes regeringer bemyndiger dernæst de nyetablerede nationalbanker til at udstede en pengemængde, der maksimalt modsvarer den øgede beskæftigelse og produktion, som regeringens økonomiske politik har til hensigt at tilvejebringe. I vores tilfælde vil hovedinstrumentet til at øge beskæftigelsen og produktionen være en række store infrastrukturprojekter. Til det formål udlåner nationalbanken den netop skabte pengemængde i form af lavt forrentede lån, de fleste langfristede, via to kanaler.

For det første udsteder nationalbanken kreditter til de myndigheder, som er ansvarlige for projekterne. De kan så betale for udstyr, materialer og arbejdskraft til selve byggeprojekterne (f.eks. jernbaner, kanaler og kraftværker) samt betale de private og offentlige underentreprenører, som har fået kontrakter på forskellige dele af arbejdet.

For det andet udsteder nationalbanken lavt forrentede kreditter til industrivirksomheder, som producerer udstyr og materialer til infrastrukturprojekter, for at hjælpe dem til at udvide og modernisere deres aktiviteter. Det sker både direkte og gennem deltagelse i lån, der udstedes

via det private banksystem.

Denne form for kreditgivning vil skabe en strøm eller kæde af øget produktion og beskæftigelse. For at illustrere hvorledes det fungerer, kan vi forestille os etableringen af en jernbane, der finansieres via finansloven og øremærkede kreditter fra nationalbanken. En del af pengene, f.eks. 40%, udbetales som løn til arbejderne, 50% bruges til anskaffelse af jern, beton, entreprenørmaskiner, brændstof etc., og 10% går til forskellige faste udgifter. De 50%, som anvendes til materialer og maskiner, går til industrivirksomheder i form af ordrer fra det statsforetagende, der står for projektet. Disse penge skaber så et nyt kredsløb af produktion og beskæftigelse. En del af beløbet går til industriarbejdernes lønninger, en del går til anskaffelse af råvarer, halvfabrikata og udstyr, en del til faste udgifter, og den sidste rest er så firmaets fortjeneste. Ved hjælp af skatteregler og forskellige reguleringer sikrer vi os, at det meste af fortjenesten bliver geninvesteret i form af forbedringer af udstyr og teknologi.

De øgede indkøb fra firmaer, som leverer udstyr og materialer til infrastrukturprojekterne, skaber så igen et nyt kredsløb af produktion og beskæftigelse osv. Det samme gælder på en lidt anden måde for den øgede beskæftigelse. Disse lønninger går primært til at tilfredsstille husholdningernes materielle behov – til mad, tøj, husholdningsartikler, energi, osv., som hovedsageligt produceres i landbrugssektoren og forbrugsvareindustrien. Disse sektorer stimuleres gennem det øgede forbrug i husholdningerne, og det skaber yderligere produktion og beskæftigelse i industrierne, der leverer disse varer, osv.

Vi kan altså følge den nye kredits vej gennem kæden af produktion og forbrug. Pengene bevæger sig den ene vej, og varerne og arbejdet den modsatte vej.

Her kommer så det afgørende punkt: Ved at anvende

nationalbankskabte kreditter til finansieringen af infrastrukturudvikling og lignende produktive forbedringer frembringer man en stigning i økonomiens totale fysiske produktion, som er større end den pengemængde, der sættes i omløb. Hvor kommer denne ekstra rigdom fra?

For det første øges produktionen, når kreditgivningen anvendes til at beskæftige arbejdskraft og produktionsressourcer, der ellers ville være ledig eller underudnyttet. For nærværende er der enorme mængder af sådanne reserver, især i de kriseramte industriområder i Vest- og Østeuropa, SNG-landene, og blandt den kronisk underbeskæftigede arbejdsstyrke i de fleste udviklingslande.

For det andet anvendes infrastrukturprojekterne til at kanalisere den store kapitalstrøm over i en modernisering af vigtige dele af industrien. Det gøres ved at sikre, at det nye udstyr, som anskaffes i forskellige faser af denne »produktionskaskade«, er på et højere teknologisk niveau end den foregående generation af udstyr. Hermed hæves det almene teknologiske niveau i økonomien og dermed også arbejdskraftens fysiske produktivitet.

For det tredje skaber de store infrastrukturinvesteringer en betydelig stigning i behovet for højteknologiske kapitalvarer, og det accelererer introduktionen af nye videnskabelige og teknologiske gennembrud i produktionen.

De nævnte resultater skabes alle i processen af at opbygge infrastrukturen, så de træder i kraft med det samme. Derefter kommer så effekten af selve infrastrukturforbedringerne, efterhånden som de bliver færdige, hvilket igen øger økonomiens produktivitet i sin helhed.

Resultatet af alt dette er en accelererende tilvækst i økonomiens produktion af reelle materielle værdier. Det er denne tilvækst, som delvis kommer tilbage til staten i form af øgede skatteindtægter, og som »tilbagebetaler« den oprindelige investering og de kreditter, nationalbanken udstedte til staten.

Følg med i Schiller Instituttets ugentlige politiske orienteringer på dansk i Radio Schiller:

www. schillerinstitut.dk

Schiller Instituttet

Sankt Knuds Vej 11 ldd., 1903 Frederiksberg, telefon: 35 43 00 33, e-mail: si@schillerinstitut.dk

København den 9. maj, 2005.

Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, har udsendt en ny appel til opfølgning på den, der i juli 2000 blev rettet til alverdens politiske ledere om at reorganisere verdens finanssystem. Appellen blev dengang støttet af adskillige internationale ledere, inklusive tidligere statsoverhoveder, parlamentsmedlemmer, fagforeningsledere, forretningsfolk, menneskerettighedsforkæmpere og kirkerepræsentanter. Nedenstående tekst distribueres nu verden over, og vil blive offentliggjort med underskrivernes navne, både på internettet og i aviserne. Vi opfordrer alle til at støtte dette initiativ og de angivne krav med deres underskrift.

Ad hoc-komité for et Ny Bretton Woods

De sidste fire årtiers paradigmeskifte, hvor verdensøkonomien i stadigt stigende omfang har bevæget sig fra industri og produktion over til uhæmmet spekulation, er nu ved vejs ende: Verdens finanssystem står på randen af et umiddelbart sammenbrud. Overfor et globalt bruttonationalprodukt på 40 billioner dollars hober sig op en 50 gange så stor gældsboble på 2.000 billioner dollars i finansielle forpligtelser. En truende konkurs i General Motors og et potentielt sammenbrud i hele den amerikanske bilindustri, er blot nogle af de mange faktorer, der kunne udløse et kollaps af dollaren og dermed af hele det finansielle system.

For at beskytte befolkningerne imod de ubeskrivelige ødelæggelser, som et systemsammenbrud ville medføre, forlanger vi, undertegnede, at en international konference hasteindkaldes med henblik på at etablere en ny finansiell arkitektur i stil med det Bretton Woods-system, som blev skabt i 1944 på præsident Franklin D. Roosevelts initiativ. Vi henviser til Lyndon LaRouche som den økonom, der bedst har forstået og beskrevet årsagerne til systemkrisen, og som ydermere har fremlagt en omfattende pakke af forslag til løsning heraf: Et Nyt Bretton Woods.

Vi, undertegnede, henviser ydermere til et flertal i det italienske parlaments deputeretkammer, som har behandlet LaRouches forslag, og den 6. april 2005 stemte for en resolution, der opfordrer til en »international stats- og regeringskonference der skal lægge grundlaget til et nyt og retfærdigt globalt valuta- og finanssystem«.

Hvis vi skal blive i stand til at rette op på den katastrofale kurs, som vi har fulgt lige siden præsident Nixon afskaffede de faste valutakurser i 1971, og som efter Sovjetunionens opløsning har ladet en tøjlesløs »globalisering« føre til den nuværende røverkapitalisme, må nedenstående tiltag iværksættes. Den Nye Bretton Woods-konference bør beslutte følgende:

1. Faste valutakurser skal øjeblikkelig genetableres.
2. Vedtagelse af en regeringstraktat, der forbyder spekulation i derivatprodukter.
3. En omfattende afskrivning og reorganisering af den internationale gældsbyrde.
4. Statslig kreditdannelse, der skal åbne friske kreditlinier med henblik på at skabe fuld beskæftigelse gennem investeringer i nødvendig infrastruktur og teknologiske fornyelser.
5. Opførelsen af en Eurasisk Landbro som hjørnestenen i en genopbygning af verdensøkonomien. Den Eurasiske Landbro skal samtidig stå som den vision, omkring hvilken vi ikke alene skaber et økonomisk mirakel, men også fred i det 21. århundrede.
6. En ny »Westfalsk Fred« skal sikre, at over det næste halve århundrede skal råvarer udvindes og forarbejdes til gavn for hver eneste nation på denne planet.

Vi, undertegnede, mener, at det er hævet over enhver tvivl, at den såkaldte »globalisering«, denne rovgriske form for kapitalisme, økonomisk, finansielt og moralsk har spillet fallit. I stedet må mennesket atter sættes i centrum, og økonomien skal frem for alt tjene det almene vel. En ny økonomisk verdensorden skal sikre alle klodens mennesker deres umistelige rettigheder.

Underskrevet:

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, formand for partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität, Tyskland.

Deputeret Mario Lettieri (Margueritapartiet), medlem af deputeretkammeret, Italien, Sekretær for parlamentets finansudvalg, medforslagstiller til den seneste resolution for et Nyt Bretton Woods.

Senator Oskar Peterlini, (den sproglige mindretalsgruppe, Sydtyrols Folkeparti) Italien, medlem af Arbejdsforholdsudvalget, initiativtager til flere forslag til et Nyt Bretton Woods i senatet.

Se samtlige medunderskrivere på: www.bueso.de/seiten/weltweit/nbwcall.htm

Åbent brev til udenrigsminister Per Stig Møller:

Vi må handle nu inden hedgefondene kollapser økonomien og finanssystemet

Udenrigsminister Per Stig Møller
Udenrigsministeriet
Asiatisk Plads 2
1448 København K

København den 16. juni, 2005

Kære Per Stig Møller

Tak for dit svar på Schiller Instituttets opfordring til et nyt Bretton Woods-finanssystem. I brevet af 30. maj svarer du, at du deler Schiller Instituttets bekymring for en gentagelse af tidligere tiders finansielle kriser, men ikke mener, at Schiller Instituttets forslag er vejen at gå.

Du angiver tre grunde til din holdning: 1) at forslaget skulle underminere de nuværende Bretton Woods-institutioner og derfor kan skabe en international valutakrise til skade for de fattig-ste lande og befolkningsgrupper; 2) at dette vil ødelægge de resultater, der er opnået gennem HIPC-initiativet for at nedbringe de højtforældede fattige landes udenlandsgæld; og 3) at regeringen arbejder aktivt for at få de fattigste udviklings-lande integreret i den globale økonomi og fremme deres adgang til handel, og at det er derigennem, at man i det lange løb stabiliserer den økonomiske og finansielle udvikling.

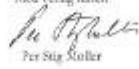
Jeg er glad for at høre, at du deler vores bekymring for nye kriser i finanssystemet. Det er årsagen til, at vi så intenst arbejder for et nyt Bretton Woods-finanssystem. Den diskussion afslører selvfølgelig, hvor undermineret det nuværende system er, men ansvaret for det er ikke Schiller Instituttets. Det er uansvarlige afreguleringer gennem de sidste 35 år, der har skabt en situation, hvor spekulanternes gøren og laden kan true hele systemet. Det sammenbrud der netop nu er i gang blandt de internationale hedgefonde, kræver handling allerede i de kommende uger. At und-lade at handle kan få katastrofale konsekvenser, ikke blot for verdens fattigste lande, men for alle lande, der er en del af det internationale finanssystem - deriblandt Danmark.

Der er heldigvis stadig flere, der deler vores bekymring, som det bl.a. ses i det tyske ugeblad Der Spiegels artikel den 6. juni om krisen i verdens finanssystem under overskriften »Terror-balancen«. Der diskuterer man bl.a. »et moderne Bretton Woods«. Den tyske forbundskans-

ler Gerhard Schröder har også netop annonceret, at han vil tage spørgsmålet om regulering af de internationale hedgefonde op på det kommende G8-møde. At Folkettinget så, på opfordring fra regeringen, netop har vedtaget verdens mest liberale lovgivning for såkaldte hedgeforeninger, er et skæbnesvangert tegn på manglende forståelse for de farer der truer. Jeg tillader mig derfor at påpege et par afgørende fakta, der måske er gået din og regeringens dør forbi.

1. Den akutte finansielle fare netop nu, er ikke rettet mod verdens fattig-ste lande. De er allerede blevet ødelagt i en helt ufattelig grad i de sidste 25 år og har ikke meget mere at miste ved finanssystemets sammenbrud. Derimod truer den destruktion, der har foregået i store dele af verden, siden Nixon tog dollaren af guldets i 1971 - og dermed trak tæppet væk under Bretton Woods-systemet - nu også med at komme til Vesteuropa og

Udenrigsministerens svar til Schiller Instituttet.

	Journal no. 104 B.37 863 Dato: 30. maj 2005
Kære Michelle Rasmussen Tak for dit brev af 9. maj 2005 på vegne af Schiller Instituttet i Danmark. Jeg er enig i, at man skal forebygge en gentagelse af tidligere tiders finansielle kriser, men jeg tvivler stærkt på, at I anviser den rette vej. En underminering af Bretton Woods Institutionerne i dag vil meget vel kunne underminere et internationalt valutasystem – og det vil medføre en væsentlig udover de fattigste lande og befolkningsgrupper. Samtidig vil det også meget vel kunne ødelægge de resultater, som i løbet af de sidste ti år er opnået gennem HIPC-initiativet med hensigt på at nedbringe de højtforældede fattige landes udenlandsgæld. Alene af disse grunde må jeg foretrække en styrkelse af Schiller Instituttets initiativ. Regeringen arbejder i øjeblikket på at få de fattigste udviklingslande integreret i den globale økonomi bl.a. ved at fremme deres adgang til at kunne handle med den øvrige verden. Netop derigennem er det i det lange løb mulighed for at stabilisere den økonomiske og finansielle udvikling. Med venlig hilsen Per Stig Møller Schiller Instituttet Att: Michelle Rasmussen Postboks 3513 2100 København Ø	

USA. En krise, der i intensitet og ødelæggelse vil overgå krisen i 30'erne. Danmark har allerede tabt produktive arbejdspladser på globaliseringens hellige alter, men et blik på USA, der er løbet foran i »globaliseringen« af sin økonomi, er skræk-indjagende. De sidste rester af USA's tidligere stolthed som industrination, bilgiganter som GM og Ford, er nu i gang med at blive slagtet. Hvis ikke der gribes ind, vil det industripotentiale, som vandt 2. Verdenskrig og gjorde USA til verdens rigeste land, snart være en saga blot. I Tyskland og Frankrig har internationale kapitalfonde allerede plyndret en stor del af virksomhederne, og som vi senest har set det med overtagelsen af ISS, er de også kommet til Danmark.

Som Verdensbanken og Den internationale Valutafond (IMF) fungerer i dag, har de ikke meget at gøre med det system, der, under inspiration fra Franklin D. Roosevelt, blev diskuteret i den lille ferieby Bretton Woods i New Hampshire i 1944. Det oprindelige Bretton Woods-finanssystem var baseret på et samarbejde mellem suveræne nationalstater. Hvert land havde sin egen valuta og ordnede suverænt sine interne affærer. For at muliggøre international samhandel og udvikling indførte man så en guldbaseret amerikansk dollar som reservevaluta og fastlåste alle de andre valutaer til den amerikanske dollar. Derigennem sikrede man, at valutaer ikke var spekulationsobjekter, men kun kunne bruges til sit egentlige formål - kreditgivning og handel. Verdens-banken og IMF blev samtidigt skabt for at stabilisere systemet og være behjælpelige med lån til at sikre valutastabilitet og økonomisk udvikling.

Så længe Bretton Woods-systemet fungerede, var der høje vækstrater i alle de deltagende lande og samtidigt var der i 50'erne og 60'erne hjælp og økonomisk fremgang for verdens fattigste lande. Dette system ophørte de facto med at eksistere i 1971, da Nixon tog dollaren af guldet og de faste vekslingskurser blev afløst af flydende valutakurser. I de sidste 34 år har vi så år for år fået stadig mere afregulering og »globalisering« til en grad, hvor ingen regeringer i dag - eller for den sags skyld supra-nationale institutioner som IMF, Verdensbanken og Bank for International Settlements (BIS) - har overblik over de finansielle transaktioner på verdens-markedet. De forskellige nationale og internationale kontrolmekanismer, der skulle forhindre en gentagelse af 20'ernes spekulationsorgie der gav os depressionen i 30'erne, er nu væk. Det har ført til gentagne kriser, der har truet med at kollapse hele det internationale finanssystem, som f.eks. Latinamerikas gældskrise i 1982, Børskrisen i 1987, Asienkrisen i 1997, LTCM-krisen i 1998 og IT og »ny økonomi«-boblen.

Hver krise er blevet midlertidigt løst gennem at pumpe yderligere likviditet ud i markederne og lade spekulatøren vokse. I dag har verden et globalt bruttonationalprodukt på 40 billioner dollars med en tilhørende gældsboble på 2.000 billioner dollars - 50 gange så

stor! I finans-markederne vurderer man, at de ca. 8.000 hedgefonde i verden siden krisen i GM og Fords firmaobligationer har tabt omkring 400 milliarder dollars - omkring 40% af deres værdi. I de nærmeste dage skal disse hedgefonde præsentere deres tabstal for maj. Det forventes, at deres kreditgivere blandt bankerne vil være tvunget til kraftigt at reducere deres kredit, samtidigt med at mange klienter vil trække deres investeringer ud ved udgangen af juni måned. De fleste hedgefonde har derfor et kraftigt behov for at sælge ud af »de gode investeringer« for at dække tab på de dårlige. Ingen ved, hvad konsekvenser et sådant brandudsalg får, hvor mange hedge-fonde der går under, eller hvor faretruende situationen er for de mange banker, der i deres grådighed har haft alt for tætte bånd til hedgefondene. Der er i midlertidigt klart, at det er en krise af en kaliber, der kan ryste hele det globale finanssystem.

I forbindelse med vedtagelsen af den nye lov for danske hedgeforeninger troede mange folketingsmedlemmer sikkert, at faren bestod i at danske investorer ville investere i hedge-foreninger uden at kende den egentlige risiko, og derfor kunne blive bondefanget. Det bliver de selvfølgelig, som man bliver det, når grådighed slår forstanden fra. Men det er ikke den største fare. Hovedproblemet er, at hedge-fondene tjener penge på at stjæle fra den fysiske økonomi, den vi alle sammen skal leve af på lang sigt. Samtidigt gearer de deres investeringer med lånte penge og har så store derivatpositioner (som i princippet blot er vilde væddemål med astronomiske beløb), at når hedgeforeningerne går ned, så trækker de meget andet med sig. Det er faren med hedgeforeninger og derfor bør man omgående indføre en skat på deres transaktioner, så de bliver tvunget til at oplyse myndighederne om deres gøren og laden. Så kan man i det mindste holde øje med, hvilke ulykker de laver.

Der har længe været en ubalance i verdensøkonomien. USA har et betalingsbalance-underskud på 650 milliarder dollars, et budgetunderskud på 430 milliarder dollars og en historisk høj gældsætning både offentligt, i erhvervslivet og hos de private husholdninger. Da dollaren stadig er verdens reservevaluta, truer det selvfølgelig systemet. Den langstrakte økonomiske krise i Japan og uvis-heden om EU og euroens fremtid er sammen med den boligboble, der findes i Danmark og i det meste af den vestlige verden, yderligere foruroligende. Men den absolut største fare er, hvis embedsmænd og politikere tror, at systemet er for stort til at gå ned og at alle lokale storme i et internationalt og globalt indbyrdes forbundet system, blot vil forårsage et lille uskyldigt skvulp på det store ocean. At ukontrollerede grådige aktører uhindret kan flytte penge omkring på hele kloden, betyder blot, at en enkelt ukontrolleret krise kan bringe hele systemet til fald. Som f.eks. den nuværende hedgefondkrise. Derfor skal vi diskutere et nyt stabilt finanssystem nu - inden det nuværende går ned i kaos.

2. Siden gældskrisen i 1982 har IMF og Verdensbanken ikke længere fungeret som hjælpe-organer for suveræne nationer, men har i stedet været de private bankers og finans-interessers forlængede arm. De fleste lande i Latinamerika og Afrika har været igennem IMF's berygtede chokterapi og SAP-programmer, der ikke har haft til formål at øge levestandarden for befolkningen i de berørte lande, men i stedet at omstille landenes økonomier til størst mulige udplyndring for udenlandske finansielle interesser. IMF sørgede for at udgifterne til hospitaler, uddannelse og infrastruktur blev reduceret og afbetalingerne på udenlandsgælden sat i vejret. Importen skulle ned og eksporten skulle op. Samtidig gennemtvang IMF privatiseringer af alle de berørte landes nationale værdier. 23 års IMF-politik har efterladt Afrika som et døende kontinent med nationer i opløsning, hvor aids, sult og krig er dagens orden. Latinamerika - der i 1982 var på vej mod en vesteuropæisk levestandard - er blevet ligeså fattigt i dag, som Afrika var det i 1982. Det er et uhyggeligt faktum, at IMF's politik har dræbt langt flere mennesker, end Hitler dræbte i sine gaskamre. Mennesker, som blev ofre for den øgede dødelighed, der opstod, når IMF's programmer førte til mangel på udvikling og medicin og i stedet skabte sult og underernæring i overflod.

For at lande skal komme i betragtning til eftergivelse af gæld under HIPC-initiativet, skal de sætte deres økonomi under administration af det selv samme IMF, hvis politik har et hovedansvar for at ødelægge de forskellige landes økonomier. Det er at føje spot til skade. Det er berettiget, at vi i den vestlige verden har dårlig samvittighed over udviklingen i de fattige lande, men så skal vi hjælpe dem i stedet for bare at »vise lidt god vilje«. I den sammenhæng er det vigtigt, at de nationer i Asien, som i forbindelse med krisen i 1997 brugte nationale kontroltiltag for at stoppe spekulanternes angreb på økonomierne - f.eks. Malaysia og Kina - klarede sig godt gennem krisen, mens de lande, der derimod tog IMF's standardmedicin, som f.eks. Thailand og Indonesien, fik et kraftigt fald i sin økonomiske suverænitet og levestandarden.

3. Hvis det var rigtigt, som det ofte bliver hævdet, at øget »globalisering« og frihandel fører til øget rigdom for os alle, så skulle vi alle være blevet frygteligt meget rigere og bedre stillet over de sidste 30 år. Men det er et faktum, at en stor del af verden er blevet meget fattigere. Øget frihandel vil ikke gøre de fattige landes befolkning rigere men kun et fåtal investorer og internationale købmænd. Hvad den tredje verden behøver - og hvad vi behøver - er billige langfristede kreditter til opbygning af grundlæggende økonomisk infrastruktur, som f.eks. jernbane- og vejnet, vandforsyning, elektricitet, hospitalsvæsen og uddannelsessystem. Det er gennem investeringer i de sektorer, at det er muligt at have en moderne økonomi med en høj produktivitet. For de fattigste landes vedkommende vil det kun ske, hvis vi gennem en

tilbage-venden til principperne bag det oprindelige Bretton Woods-system skaber stats-garanterede langfristede kreditter til lav rente. Det er også gennem den form for opbygning, at den tredje verden får købekraftige indbyggere, der kan være en del af verdensøkonomien.

Ideen om at vi kan redde den tredje verden gennem at tillade dem at eksportere billige fødevarer ind i EU, er en kynisk manipulation. Kun handelsfirmaer og internationale spekulanter ville få gavn af det, mens de fattige i de berørte lande blot vil få endnu mindre mad at dele på - samtidig med at landmænd i EU går konkurs. Problemet er ikke, at de fattige lande har et fødevareroverskud, de behøver at eksportere, men at deres befolkninger er for fattige til at købe maden selv. Det er det, vi må lave om på.

Kære Per Stig Møller, den akutte krise i den amerikanske bilsektor, og det tiltagende vanvid i udtalelserne fra det Hvide Hus, har allerede sat denne diskussion på dagsordenen i det amerikanske senat og repræsentanthuset. Der lytter man i stadig højere grad til Lyndon LaRouches vise ord. Den nærmeste tid vil understrege, at det samme må ske her i Europa og i Danmark. Derfor genfremsender jeg Schiller Instituttets resolution for et nyt Bretton Woods, så du og regeringen sammen med det danske folketing kan arbejde for at sammenkalde en international minister-konference, der kan diskutere et nyt finanssystem. Jeg er udmærket klar over, at i takt med at finans-krisen spidser til, udøver internationale finansielle kredse et fanatisk pres for at bevare deres plyndringsret - med både løfter om løn og trusler om bål og brand. I 20'erne, i 70'erne og senest i 1990 så vi politiske mord her i Vesteuropa på personer, der repræsenterede den form for økonomiske reformer, et nyt Bretton Woods indebærer. Jeg forstår, at det kræver politisk og personligt mod, at gå op imod disse internationale finansielle kræfter. Jeg håber, at du kan finde det hos dig selv, hos andre dele af regeringen og hos dine kolleger i Folketinget, for vores fælles fremtid afhænger af det.

Til inspiration vedlægger jeg samtidigt en bog, »Earth's next 50 years«, af Lyndon LaRouche, amerikansk økonom, tidligere præsidentkandidat og ophavsmand til ideen om et nyt Bretton Woods. Bogen diskuterer det større spørgsmål vi også her i Danmark nu må diskutere: Hvad er de nødvendige fremtidsvisioner, der kan give os og resten af verden en stabil fremtid på lang sigt. Verden er blevet mindre. Vi er blevet mere integreret. Derfor er det på tide, at vi erkender, at hele menneskehedens fremtid nu er tæt forbundet, uanset vores nationalitet, sprog eller hudfarve. Det er denne fælles fremtid, vi skal sikre med et nyt Bretton Woods-finanssystem - i stedet for at lade nogle få berige sig på menneskehedens bekostning.

Medvenlighilsen

Tom Gillesberg

Formand for Schiller Instituttet i Danmark

Mennesker først!

Lyndon H. LaRouche Jr.

Følgende korte nødplan for hvordan man håndterer et finanssammenbrud, blev skrevet af Lyndon LaRouche 4. oktober 1998, og er stadig til dags dato den bedste gennemgang af de prioriteringer en regering må foretage for at redde sin suverænitet og sin befolknings velfærd.

Det nuværende finanssystem er dødsdømt og vil meget snart begynde at disintegrere. Det kan ikke repareres eller vedligeholdes, dets undergang er garanteret og nært forestående. Vi er allerede i slutfasen. Og sammenbruddet kan enten ske på en fornuftig måde, hvor en række lande foretager barmhjertige, forebyggende indgreb, eller det kan ske på tragisk vis, spontant og kaotisk. I begge tilfælde er det nuværende finanssystem dømt til at forsvinde meget snart.

Under disse omstændigheder afhænger USA's og andre nationers fortsatte eksistens ubetinget af, hvor beredvillige regeringerne er til at foretage de nødvendige hasteindgreb.

Hvis de tiltag, der er skitseret her, sættes i værk, vil vort land med garanti overleve krisen, tilmed ganske succesrigt. Hvis den politiske vilje til omgående at antage og gennemføre disse nødforanstaltninger mangler, vil nationen rives i stykker af det kaos, som skabes ved stædigt at nægte at forandre det nuværende system. Hvis ikke man ikke ophører med at klamre sig til dogmerne om »frihandel« og »globalisering«, er kaos uundgåeligt, og så vil nationen ikke overleve i en genkendelig form.

Det følgende er kendetegnende for de tiltag, der er behov for:

1.0 Almene kriseindgreb

Når det omtalte sammenbrud i verdens nuværende finanssystem finder sted, vil USA's og andre landes regeringer, hvis de ellers er ved deres fulde fem, føle sig tvunget til at træffe deres egne umiddelbare og drastiske nødforanstaltninger. Formålet med disse foranstaltning-

ger vil i første omgang være at sikre den sociale stabilitet og det almene vel for nationen og den samlede befolkning. Det overordnede princip, der styrer disse indgreb, er: »Mennesker kommer først! Alle mennesker!«

Med USA som eksempel kan sagen anskueliggøres på følgende måde:

Indgrebene er af fire almene kategorier:

a) Nødvendige tiltag for at sikre omgående og fortsat social sikkerhed i henhold til forordet i USA's forfatning fra 1789;

b) En hurtig finansiel og monetær reorganisering;

c) Omgående indgreb for at skabe grundlaget for en økonomisk genopbygning, der fastholder og øger den fysisk-økonomiske produktion i nationaløkonomien, både pr. indbygger og per kvadratkilometer;

d) Internationale tiltag med samme formål.

2.0 Hasteindgreb til beskyttelse af den sociale sikkerhed.

2.1. Disse indgreb tillægger en uhindret fortsættelse af statens vitale funktioner allerhøjeste prioritet, men samtidig prioriteres en videreførelse af alle basale funktioner indenfor grundlæggende økonomisk infrastruktur, landbrugsdriften, industrien og lignende, samt den fysiske transport og handel med de varer og tjenester, der er vitale for enkeltpersoner og husholdninger. Om nødvendigt kan der blive tale om udstedelsen af nødlove og dekretter.

2.2. Disse tiltag skal ikke alene sikre infrastrukturen, landbrugs- og industriproduktionen, husholdningerne og beslægtet fysisk-økonomisk aktivitet på status quo inden »krakket«. Der må omgående, primært fra statens side, tages skridt til at øge produktionen indenfor disse sektorer på bekostning af serviceydelser, der ikke måtte være af vital betydning for den fysiske økonomi og befolkningens ve og vel. For USA's vedkommende vil disse tiltag gennemføres med et tilbageblik til de haste-

indgreb, som blev gennemført under præsident Franklin D. Roosevelt i tiden op til Anden Verdenskrig.

2.3. Yderligere særlige tiltag er nødvendige. Blandt disse er et moratorium på tvangsauktioner for privat ejendom og beslægtet privatejet virksomhed. Det må understøttes af en fuldstændig beskyttelse af privatkunders bankindeståender op til et fastlagt, rimeligt beløb per indbygger. På lignende vis må de basale dele af sundhedsvæsenet understøttes. Den overordnede regel for sådanne tiltag er, i så vid udstrækning som muligt, at overlade beslutninger vedrørende den enkeltes og familiers forhold i husholdningen og små virksomheder til den enkelte og dermed undgå, at staten skal bruge store administrative ressourcer på at regulere dette komplekse område.

3.0 Almen finansiel reorganisering

3.1. USA er, i lighed med flertallet af verdens nationer og de fleste globaliserede finansielle institutioner i dag, håbløst bankerot. Man behøver ikke at se banker bryde sammen for at vide, at det forholder sig sådan. Kun naive desperate fjolser vil benægte dette faktum.

3.2. Som det er tilfældet, når en stor og tidligere stabil økonomisk virksomhed går konkurs, så kom sammenbruddet ikke på en gang, men står som resultatet af den akkumulerede effekt af forfejlede tiltag, som ét efter ét er blevet ophobet gennem en længere periode. For USA's vedkommende mere end tredive år. Heldigvis fungerede især den amerikanske økonomi ud fra nogle principper, som indtil for et par og tredive år siden var relativt sunde. Siden det er tilfældet, må vi reorganisere USA's økonomi på samme måde, som vi ville gribe ind for at bringe en i grunden sund økonomisk virksomhed tilbage i fungerende stand gennem en konkursbehandling.

3.3. Først og fremmest må den dårlige ledelse og den forfejlede virksomhedspolitik fjernes, og den nødvendige del af den samlede sum af formodede gældende finansielle forpligtigelser afskrives, så virksomheden kan

vende tilbage til de sunde vækstrater, den havde tidligere - for nogle og tredive år siden.

3.4. Når det er en suveræn nationalstat, der går bankerot, spiller andre særlige regler ind, end dem der passer til en hvilken som helst anden institution. Heldigvis har hele USA én gang tidligere gået fallit, i 1787-1789, og de særlige forfatningsmæssige spørgsmål, der gør sig gældende, er derfor allerede blevet behandlet. Først og fremmest i den daværende amerikanske finansminister Alexander Hamiltons tre rapporter til kongressen om henholdsvis national kreditskabelse, en nationalbank og fabrikationsvirksomhed. Disse regler er ikke blot velegnet som en præcedens for USA, men tjener også som en referencemodel for andre suveræne republikker.

Selv om vi må tage de nødvendige hensyn til gæld og aktiver i de forskellige former, de nu fremtræder i, så er det vigtigste referencepunkt for den amerikanske regerings finansielle og monetære politik, specielt under omstændigheder som disse, USA's suveræne valuta, som udelukkende er de pengesedler, der er udstedt af USA i overensstemmelse med procedurerne, der er beskrevet i forfatningen. Af årsager, som finansminister Hamilton har beskrevet, så består USA's primære og ubetingede gældsforpligtigelse af disse sedler og anden form for direkte gæld, som USA har stiftet (og altså ikke andre typer af gæld, stiftet af Føderalbanken), når USA står overfor en almen finansiel bankerot, som det er tilfældet nu. Som basis for de kreditmekanismer, der skal anvendes for at komme videre fra det nuværende finansielle systems endeligt, må og skal en »ubegrænset tiltro og tillid« til USA's valuta og statsgæld opretholdes. Den rolle USA's valuta spiller i denne sammenhæng, er ikke begrænset til USA, da den amerikanske dollars stadig har en særlig global betydning.

Det principielle omdrejningspunkt i en finansiel reorganisering ligger i at gøre forsvaret og anvendelsen af disse former for amerikansk statsgæld til den finansielle

Schiller Instituttets danske formand Tom Gillesberg (tv.) i samtale med Lyndon LaRouche (th.) under et seminar i Berlin, den 6. december 2005.

kreditskabende mekanisme, med hvilken USA's real-økonomi vækkes til live fra sin nuværende dvaletilstand.

3.5. Yderligere en forholdsregel vil være at lade papirværdier falde så dybt, de nu ellers kan. »Når alt kommer til alt, er det jo kun papir«. Skulle en banks nettokapital blive negativ, har vi muligheden for at holde hånden under den, såfremt USA's nationale interesser kræver, at denne bank er til stede for at tjene borgerne og økonomien i et lokalområde. Ud fra samme almene princip kan man beskytte opsparinger og finansielle aktiver for den enkelte person, husholdninger og bestemte typer af virksomheder, som ud fra en fysisk-økonomisk betragtning anses for vitale.

3.6. Målsætningen er at øge økonomiens og befolkningens fysisk-økonomiske aktivitet og produktivitet som helhed, så økonomien bliver i stand til at opfylde hele befolkningens behov, og samtidig hæve aktiviteterne op over en simpel fysisk-økonomisk ligevægt. Til det formål må der gennem klassiske nationalbanksmekanismer udstedes offentlige kreditter, der distribueres gennem tilknyttede private banker, til relevante offentlige og private projekter, på samme måde som dengang vi løftede en amerikansk økonomi op fra den dybe depression, som Andrew Mellons politik skabte i 1920'erne og de tidlige 1930'ere, til 1950'ernes og de tidlige 1960'eres velstand.

Vort land har gjort det før. Vi har vidst, hvordan det skal gøres, og vi kan gøre brug af de erfaringer til at gøre det igen, eller bedre.

4.0 Økonomiske genopbygningstiltag

I perioden 1861-1876, og under den økonomiske mobilisering i 1914-1917, og atter i 1933-1945, iværksatte USA en blanding af storstilet opbygning af infrastruktur og forskningsprogrammer, der skabte teknologisk fremskridt, med så succesfulde resultater, at det forbløffede hele verden dengang. De vigtigste prioriteter, når man

skal organisere en lang periode med fremgangsrig, global økonomisk genopbygning, er følgende:

4.1. Grundlæggende økonomisk infrastruktur: frem for alt vand, sanitet og kloakering; kollektiv transport af fragt og passagerer; energi, med vægt på en øgning af de primære energikilders energiflukstæthed og netværkstæthed; Grundlæggende bymæssig infrastruktur og nationale og internationale kollektive systemer for uddannelse, videnskab og sundhedsvæsen. Storstilede, langfristede investeringer i disse forbedringer af den grundlæggende økonomiske infrastruktur udgør det grundlag, som potentialet for realøkonomisk vækst er afhængigt af.

4.2. Fremme af beskæftigelse i grundlæggende landbrugs- og industriproduktion, med vægten lagt på en øgning i arbejdets fysisk-økonomiske produktivitet, som udelukkende fremkommer ved at lægge vægt på at højne investeringsniveauet pr. indbygger i kapital- og energiintensive typer af videnskabeligt og teknologisk fremskridt.

4.3. Udviklingen af maskinværktøj må beskæftige en stadig større andel af arbejdsstyrken og evnen til udvikling indenfor dette område må højnes til stadig højere internationale standarder. Samtidig skal distributionen af disse maskiner ud til alle hjørner af de relevante nationale økonomier effektiviseres.

4.4. Verdensøkonomiens og de enkelte nationale økonomiers programmer for uddannelse, forskning og udvikling af værktøjsmaskiner må integreres omkring videnskabelige spydspidsprogrammer, herunder en massiv satsning på udforskning og kolonisering af de nærmeste dele af vort solsystem.

Det eneste sande, moralske modsvar til en krigsmobilisering, er en mobilisering for at udvikle verdensøkonomien til gavn for hver eneste nation på denne planet. Og det må blive en mobilisering af et omfang, vi aldrig tidligere har set, undtagen når vi har gået i krig. Det er kort fortalt den opgave og den politik, enhver regering ved sine fulde fem bør påtage sig.

www.larouchepac.com

Lyndon LaRouches seneste udtalelser og skrifter og videoarkiv af tidligere taler.

www.larouchepub.com

Internetside for LaRouchebevægelsens publikationer.

www.wlym.com

Hjemmeside for LaRouches Ungdomsbevægelse LYM

www.schillerinstitut.dk

www.lym.dk

Hjemmeside for Schiller Instituttet og LYM i Danmark

Skab en ny renæssance Gå med i Schiller Instituttet!

Medlemskab af Schiller Instituttet (inkl. det månedlige nyhedsbrev **Prometheus**):

1 år: 500 kr. 6 mdr.: 275 kr. 3 mdr. 150 kr.

Medlemskab inkl. abonnement på en af følgende aviser:

The New Federalist. Amerikansk avis, 8-12 sider, udkommer hver uge.

Neue Solidarität. Tysk avis, 12 sider, udkommer hver uge.

Nouvelle Solidarité. Fransk avis, 16 sider, udkommer hver måned.

1 år: 950 kr. 6 mdr.: 500 kr. 3 mdr.: 275 kr.

Skriv, ring eller fax til:

Schiller Instituttet, Postboks 2613, 2100 Kbh. Ø, tlf./fax: 35 43 00 33

**Ugentlige politiske orienteringer på dansk i Radio Schiller på:
www.schillerinstitut.dk**

Abonnér på internettets bedste hjemmeside, EIR Online, og få direkte daglig adgang til Lyndon LaRouches politiske initativer, analyser og kommentarer. Få desuden adgang til et omfattende arkiv af Executive Intelligence Reviews baggrundsartikler, en sand guldmine for enhver, der følger amerikansk og international politik:

1 årsabonnement: 2.600 kr. 2 mdr. prøveabonnement: 450 kr.

1 års studenterabonnement: 200 kr.

Bestilles hos: EIR, **Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tel: 35 43 60 40**, fax: 35 43 87 57

EIR Online
AN ONLINE ALMANAC FROM EXECUTIVE INTELLIGENCE REVIEW

Published: Tuesday, Jan. 17, 2006

Volume 5, Issue Number 3

[Back Issues](#)
[Fewer Graphics](#)
[Full-access sample issue](#)

[Subscribe](#)

This Week You Need To Know:

STOP HITLER!

Do not buy into any of the media propaganda that the Alito nomination to the Supreme Court is a done deal. The forces associated with Lyndon LaRouche are committed to determining the outcome of this battle, and really only launched a full-scale mobilization with LaRouche's historic webcast, and with the first saturation deployments in Washington with the Children of Satan IV pamphlet. So this fight has just begun. It is tantamount to the fight to stop Hitler.

On Friday afternoon, Jan. 13, Sen. Leahy (D-Vt) declared that some Senator would exercise his or her right to put a hold on the Senate Judiciary Committee vote on the Alito nomination, which means that the vote will at least not take place—as Cheney hoped—before the "Senate Democrats" caucus on Jan. 19. How long it is held up, will depend heavily on the environment which the LaRouche-led mobilization creates over the days ahead.

[...more](#)

CURRENT SUBSCRIBERS:
LOG IN HERE, OR USE THE LINKS BELOW, TO ACCESS THIS ISSUE.

HAVE YOU FORGOTTEN YOUR PASSWORD?

The Economy

[U.S. Economic News](#)
[World Economic News](#)

Latest From LaRouche

[LaRouche Webcast](#)

Senate Needs Guts To Defend Nation From Nazi Takeover

This is a transcript of the international webcast by Lyndon H. LaRouche, Jr. on Jan. 11, 2006 in Washington, D.C., "Rebuild a Lost U.S. Economy."

LaRouche: The Immortality of Martin Luther King

Den eurasiske Landbro der forbinder Europa med størstedelen af jordens befolkning i Asien.

Her er vist de primære ruter og udvalgte sekundære.

